

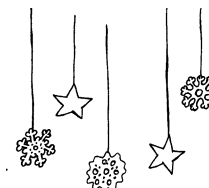
VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

*Hodně zdraví,
štěstí
a optimistický
pohled na svět
Vám ze srdce
přeje redakce*

Milí čtenáři, vítejte na stránkách Bezevšeho. Už je tu opět advent, není tedy divu, že očekávání příchodu Spasitele budeme věnovat velkou část tohoto časopisu. Ale nepředbíhejme. Některými články jste se vyjádřili k tématu svoboda, které samozřejmě souvisí s pádem komunismu před dvaceti lety. Vládovi Procházkovi dokonce otiskli článek v Mladé frontě. A napsal to pěkně, jako by tehdejší dobu zažil. A že Vám někdy někdo řekne, že nsvobodu tehdy nezažil, že chodil do práce a živil rodinu a o víc se nestaral? Ano, i to je možné. To si jen celá společnost přestala uvědomovat, že po ní někdo šlape, žili jsme spoutaní za drátěným plotem a pokud jsme v rodině neměli rebela, raději jsme mlčeli. A proto stůjte ostře proti jakékoliv totalitě a nevěřte, že komunismus nebyl tak špatný. Byl, moje generace v něm žila a vím, jak se zadíral pod kůži a štvál a nenáviděl a zavíral a... Buďte sami sebou a svobodně říkejte, co si myslíte. Máte na to právo! Ve svobodné společnosti Vám ho nikdo nezveze! A že jste si svoje pověděli, se čtenář dozví ze zápisu z jednání Žakovského parlamentu. Jen

do nás, kritika je hybnou silou! Jen doufám, že Vás Vaše počáteční nadšení nepřejde.

Noviny jsou plné rozhovorů s učiteli, studenty současnými i bývalými, plné sváteční nálady a silvestrovské zábavy. Jste všichni velmi šikovní a když chcete, dokážete vytvořit mistrovská díla. A to i Vy, kteří máte o sobě malé mínění. Každý máte trochu toho zlata v sobě, jak říkával Bundáš, který se vůbec tak nejmenoval a který prodával rohlíky a chleba a na Vánoce pekl cukroví a rukama olepenýma od těsta vracel nazpět z pokladny. Vždy na mě dýchla jeho moudrost. Když jsem se ho příště optala, kolik že má už druhů cukroví, zahučel, že už nemá nic, že všechno snědl. A že k tomu nepoužil toto výrazivo, ale řekl to pěkně jadrně, Vám líčit nemusím.

Těšme se společně na stránkách novin na ty nejkrásnější svátky. Přeji Vám za celou redakci hodně **zdraví, lásky, štěstí a síly** překonat překážky, které nám vstupují do cesty ne náhodou. Mějme se v novém roce o trochu víc rádi, protože **pravda a láska** vítězí nad lží a nenávistí. Šťastné a veselé!

- ŠA -

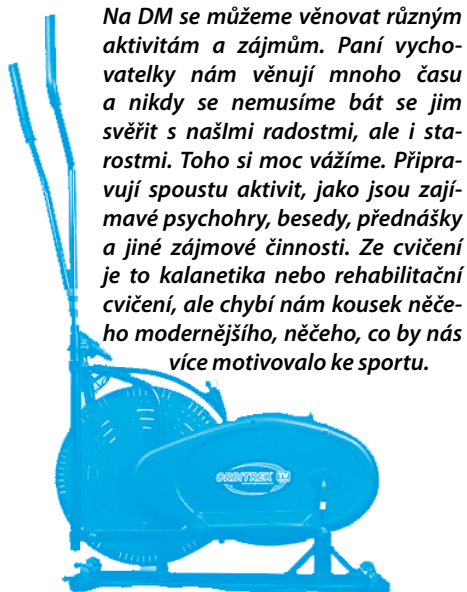
Další úspěch zaznamenalo naše Bezevšeho na 3. ročníku soutěže „O nejškolní časopis 2009“, pořádané Asociací středoškolských klubů ČR v Brně. Jako jediný si odváží hned dvě ocenění.

Více na straně 10.

najdete nás: www.sosmgp.cz © pište nám: bezevseho@sosmgp.cz

BEZEVS

Na DM se můžeme věnovat různým aktivitám a zájmům. Paní vychovatelky nám věnují mnoho času a nikdy se nemusíme bát se jim svěřit s našimi radostmi, ale i starostmi. Toho si moc vážíme. Připravují spoustu aktivit, jako jsou zájmové psychohry, besedy, přednášky a jiné zájmové činnosti. Ze cvičení je to kalanetika nebo rehabilitační cvičení, ale chybí nám kousek něčeho modernějšího, něčeho, co by nás více motivovalo ke sportu.

Vánoční dárek pro DM

Vymysleli jsme malou náhradu, která by byla pro nás ovšem velmi cenná. Shodli jsme se s většinou studentů z DM na posilovacím stroji Orbitrek, a protože víme, že škola nemá dostatek financí, učiníme sami sbírku.

Sama jsem si dala tolik práce, hovořila jsem se všemi ubytovanými a našli jsme toto řešení. Společně vybereme částku potřebnou k zakoupení stroje. A s touto optimistickou vizí jsem navštívila pana ředitele.

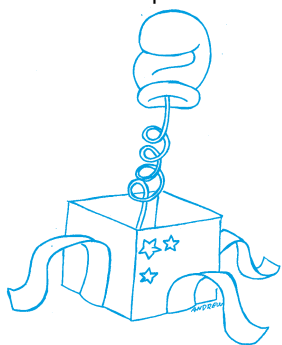
Vážený pane řediteli, chtěla bych Vám moc poděkovat za vlídné přijetí a pochopení z vašeho pohledu maličkého problému nás intráků.

Čím déle jste se mnou mluvil, tím více jsem chápala, že nic není tak jednoduché, jak se zdá na první pohled. Vy máte velkou zodpovědnost za důležitější věci na škole, ale naprosto jste chápal i naše potřeby a vážím si Vaší nabídky zaplatit posilovací stroj z fondů určených přímo na kulturu a sport, když sbírka podle Vás, je nevhodná.

Navíc Vám asi komplikuje situaci věc zakoupenou ze sbírky zařadit do školního majetku. Nevěděla jsem, že věci tak jednoduché mohou být vlivem předpisů tak složité. Stejně Vám děkuji, že jste věc nezametl pod stůl, věnoval mi tolik času a vše mi podrobně vysvětlil. Zejména si vážím vaší nabídky realizovat nákup stroje ještě v tomto pololetí. Abychom i my studenti čtvrtých ročníků si na tomto stroji stihli zacvičit. O Vaší nabídce jsem informovala ostatní na DM a ti byli přímo nadšení. Všichni se společně těšíme! Bude to pro nás

hezky a užitečný dárek k Vánocům a možná pro mnohé i velká motivace ke shazování nabytých kil po vánočních svátcích, kdy se mnozí z nás přecpávali cukrovými a sladkými pochoutkami.

Pavla Jetmarová,
4. S

ZÁŘÍ AŽ LISTOPAD NA DM

Tradiční přehled dění na našem „intráckém domově“

V září přivítal DM nejen své „staré“ obyvatelky, ale také ty nové – holky z 1. S (Ivu, Markétku, Štěpu, Adélku, Dádu) a 1. P (Verču a Lenku), a také malou skupinku kluků z 3. S, kteří dříve bydleli na DM SZŠ (Ondru, Kubu, Vítu, Borise, Honzu, Pavla a Míšu).

Myslím, že se všichni s novým prostředím rychle sžili (vypadají spokojeně) a s chutí se zapojili do všech akcí i aktivit zde pořádaných.

ZÁŘÍ

Tematické skupinové schůzky:

- VS 3/1. S, 1. P – témata: Sebepoznávání, poznávání lidí ve skupině, podtéma: Začátek na novém místě
 - očekávání, obavy, předsevzetí, plány
 - proběhlo 1. 9., účast: 7 dívek
- VS 3/1. S, 1. P – téma: Seznámení s životem na DM – proběhlo 3. 9., účast: 6 dívek
- VS 3/1., 1. S – témata: Sebepoznávání, Poznávání žákyň z 2. A, 2. P a žákyň z 1. P, 1. S – proběhlo 7. 9., účast: 14 žákyň
- VS 3/2. A, 2. P – témata: Sebepoznání, Poznávání lidí, podtémata: Prožití prázdniny, očekávání a obavy od nového školního roku, předsevzetí, proběhlo 1. 9., účast: 7 dívek
- VS 1 - 22. 9. a 24. 9. Beseda „Deset odvykacích metod kouření“

Akce pro všechny žáky:

- Volejbal, seznamovací schůzky, schovávaná ve škole, večer psychoher (Pepa, Poznávání podle rukou, Rubikův kruh, Tany, Tajemná řada slov), Aktivity – stolní hra, seznamovací hry, „Inzeráty“ a „První dojem“

ŘÍJEN

Tematické skupinové schůzky:

- VS 3/1. S, 1. P, 2. A, 2. P
 - téma: režim dne, biorytmus, únava, spánek

- VS 3/4. S-ch: téma - neverbální komunikace
- VS 1 – téma: Ochrana zdraví

Akce pro všechny žáky:

- Volejbal, cvičení, zábavná hra Kufr, brigáda na úpravu hřiště, relaxační večer Jacobsonova relaxace, AT trénink, vizualizace - „Letní louka“, imaginace
- vzpomínky na léto, aromamasáž obličeje, „Aktivity“- stolní akční hra

LISTOPAD

Tematické skupinové schůzky:

- VS 3/1. S, 1. P
 - téma: Zdravé stravování a jeho vliv na zdraví
- VS 3/2. A, 2. P – téma: Společenské chování

Akce pro všechny žáky

- Cvičení na posílení problémových partií
- Artefiletická aktivita „Masky – pohled do očí předků“
- Beseda „Emoce v životě člověka“

Střípky zážitků, pocitů z některých aktivit:

RELAXAČNÍ VEČER

(Jacobsonova relaxační metoda, autogenní trénink, vizualizace - výlet na letní louku, imaginace – vzpomínky na léto, aromamasáž...)

- *Líbilo se mi to, podařilo se mi úplně vypnout mozek, chtělo by to častěji...*
- *Jelikož pravidelně chodíme na jógu, tak jsem na takové příjemné relaxace zvyklá, vždy je to krásné uvolnění celého těla a musím uznat, že masáž obličeje překonala mé očekávání a velice se mi líbila...*
- *Došla jsem při vizualizaci až do potůčku, byl studený i teplý, užila jsem si to...*

ARTEFILETICKÁ TECHNIKA

masky aneb pohled do očí předků – 1. část

- (Vytváření sádrových odličků vlastního obličeje – proces utváření i užití si procesu „být utvářen“)
- *Velmi příjemné (až na chvíli vlastního sundávání), možnost podívat se sám sobě do obličeje...*
 - *Uklidňující, zvláštní, příjemné...*
 - *Líbilo se mi to, už v prvéku mě bavilo vytváření ruky. Byl to zvláštní pocit, být uzavřená v masce.*
 - *Prožila jsem si zvláštní pocity, chvíli i strach, že zůstanu v masce navždy, pak radost, když se povedlo sundat...*
 - *Když jsem měla zakrytý celý obličej, bylo to zvláštní, jako kdybych byla bez očí, jako nejpovnější pletová maska, to mě překvapilo.*

Ujala jsem se úkolu vyzpovídat našeho správce počítačové sítě, pana Jiřího Malypetra. Proč právě jeho? Jsem tu sice zatím jen druhým rokem, ale ještě jsem o tomto pánovi nepostřehla žádnou zmínku.

Slovo dalo slovo:

JIŘÍ MALYPETR

Jak se Vám líbí na této škole?

Líbí se mi tu, jsem tu už nějaký pátek, takže jsem si zvykl.

Co Vás vedlo k výběru tohoto zaměstnání, baví Vás?

Po vojně jsem dostal nabídku pracovat na této škole jako technik MTZ, BOZP a PO, protože jsem se do tohoto kraje přistěhoval, byl jsem za ni rád a vůbec jsem se nerozmýšlel.

Jak dlouho působíte na této škole?

Nekonečně dlouho, už jsem to řekl, že od odchodu z vojenské základní služby.

Jak jste se vůbec na tuhle školu dostal?

Pomohla mi „Jaruna“.

Jaké jsou Vaše zájmy?

Na prvním místě manželka, pak manželka a potom... manželka. A možná taky kolo, plavání, badminton, hokej a vlastně všechny sporty.

Co je náplní Vaší práce?

Stále jsem technik MTZ, BOZP i PO, ale s nárůstem počtu počítačů na škole se starám také o počítačovou síť, což se postupně stalo asi mou největší náplní práce.

Je něco, co Vás láká víc jak tato profese?

Dvouletá dovolená na cestě kolem světa.

Kde jste studoval, byla to škola týkající se Vaší profese?

V Sedlčanech jsem se vyučil na autoelektrikáře, pak jsem si dodělal maturitu na strojní průmyslovce a co se týče počítačů, člověk se učí stále, takže jezdím na různá školení.

Čím jste chtěl být v dětství?

Popelářem jako každý, a pak jsem chtěl řídit autobus jako můj táta.

Máte rád svoje zaměstnání?

Jistě, trávím tu spoustu času, takže kdyby mě to tu nebavilo, hledal bych něco jiného.

Chvíli mi trvalo vymyslet pro pana Malypetra otázky, aby nebyly opovázlivé nebo až drzé a podobně. Ale vrhla jsem se do toho a doufám, že jsem to aspoň trochu zvládla.

Vysvětlivky:

MTZ - materiálně technické zásobování

BOZP - bezpečnost a ochrana zdraví při práci

PO - požární ochrana

„20 let svobody...“

Ve škole jsme psali na téma „20 let svobody...“ Mám ráda historii, ale úplně nejraději mám, když mi o ní někdo vypráví. Ráda poslouchám ty staré příběhy. Rozhodla jsem se trochu napsat o minulém režimu i o svobodě. Jsem ale ročník 90, a i kdybych se narodila o pár let dříve, nic bych si asi z minulého režimu nepamatovala. Proto jsem se rozhodla položit pár otázek naší paní mistrové.

Paní mistrová, jak se vám žilo v minulém režimu?

V minulém režimu jsem prožila 38 let, což může být i polovina života. Jedním slovem zahrnout polovinu života nelze, ať žije člověk v jakémkoliv režimu. Prožila jsem dětství, první lásky, rozchody, hledání partnera a svého místa v životě a můžu říct, že jsem byla šťastná. Štěstí a svobodu si člověk může nést v sobě.

Připadala jste si v té době svobodná? Proč?

V dětství určitě, protože se starají rodiče a formují váš postoj k životu. Přejde období, kdy si svůj postoj a názor na život začne člověk utvářet sám a začne být opozici ke všemu, co se neslučuje s představami o jeho životě. I když doba, ve které jsem žila, omezovala svobodu člověka ve společnosti (zákaz cestování, kultury, knih...), mladý člověk se cítí svobodný, protože si najde cestu, jak tohle všechno obejít.

Když se vrátíte do svých mladých let na střední škole a podíváte se na dnešní studenty, co se změnilo? A co ne?

Myslím si, že mladí lidé jsou ve všech dobách stejní, ve svých starostech, láskách, radostech a řešení svého mládí a protestu vůči dospělým. Ale každá doba si s sebou nese určité své specifikum. Domnívám se, že jsme nebyli tak otevření jako dnešní mládež. Jak v kladném, tak i v záporném slova smyslu. Velmi mi vadí používání vulgarismů i u dívek. Dívky ztrácejí svoji ženskost, a to nejen v oblékání, ale i v sexualitě.

Připadáte si v dnešní době svobodná?

Ano, určitě. V dnešní době si přijdu svobodná a má na to vliv i věk, kdy dozrajete v poznání, že člověk může dělat, co chce a za co se vnitřně nemusí stydět. V žádném případě se nenechám ovlivňovat vnějšími vlivy (reklamy, trendy, komerční způsob života...). Samozřejmě, že člověk musí dodržovat zákony, které by měl mít v sobě už od dětství. Ovšem jsou-li zákony dobré. Což je v každé době otázka.

Co všechno potřebujete k tomu, abyste se cítila svobodná?

Vnitřní jistotu v sebe sama a podporu svého nejbližšího okolí.

Myslíte si, že dnešní Česká republika je svobodná?

Myslím si, že ano. Vadí mi však, že některé zákony umožňují svobodu jen někomu.

Najdete v minulém režimu něco, co vás opravdu naštválo a naopak pobavilo?

Ano. Byly to 1. máje, které jsme museli trávit každý jinde. Já v učilišti s žáky a muž se svým podnikem. Pobavilo nás, když jsme si udělali soukromý protest a šli jsme společně na 1. máje v místě bydliště do hospůdky.

Za rozhovor děkuje Monika Egermajerová, 4. S

Otázky pro Viléma Madunického

Vildo, na této škole jsi už čtvrtým rokem, mohl bys nám říci, jak se ti na této škole líbí a jestli se toho hodně za tu dobu změnilo?

Na začátku prvého se mi zde líbilo, pak jsem si říkal: „Co já tady dělám?“ a teď jsem víceméně spokojen a ani se za to moc nestydím. Změnilo se toho dost! Bohužel pro náš ročník proběhla modernizace OV až teď o prázdninách, což mě slušně řečeno štve, ale nedá se nic dělat. Nějací noví učitelé, automat, atd... ale hlavně jsem se střední školou změnil já!

K lepšímu?

Myslím, že jo. **Chtěl bys něco změnit na naší škole? Nebo bys nechal vše, jak je?**

Změnil bych toho dost, ale většinou to jsou nereálné věci, a tak si raději před maturitou nestěžuji (smích).

Za pár měsíců tě čeká maturita, máš z ní strach?

Určitě! I když z žádného předmětu nepropadám a posledně jsem měl dokonce i vyznamenání, maturita je věc, kterou by člověk neměl podceňovat! Mám z toho všeho veliký respekt.

Chtěl bys jít na vysokou školu?

Asi bych si do smrti vyčítal, kdybych to alespoň nezkusil, takže si minimálně jednu přihlášku podám. Zatím ale nejsem zcela rozhodnut, kam jít a co by mě bavilo.

Co děláš ve svém volném čase?

Vzhledem k tomu, že půlka mého volného času mi protéká mezi prsty ve vlaku, než se dostanu ze školy do té mé metropole, tak toho moc nestíhám. Když zrovna netrénuji s extraligovou sálovkou ve Vilémově nebo divizním „áčkem“ Stap Tratecu Vilémov nebo s nimi nejsem někde na fotbale (což zabere celou sobotu či neděli, pokud se jede až někde ke Karlovým Varům), tak se připravuji do školy a koukám na seriály.

Jaké seriály?

Nejoblíbenější seriál mám How I Met Your Mother, poté Alfa, Big Bang Theory, Mentalist, Pushing Daisies, samozřejmě Přátelé atd..

Děláš aktivně ještě nějaký sport? Jsi v tom dobrý a chtěl by sis tím vydělávat?

Hraji jen fotbal za již zmiňovaný Vilémov. Hráť fotbal na profesionální úrovni jsem už prošvihl ve svých 15 letech, když jsem odmítl hrát za Varnsdorf, to byla asi moje zatím největší chyba.

Proč jsi tuhle možnost odmítl?

Byl jsem hloupý a dojíždění jsem tenkrát viděl jako problém. Dnes bych to určitě neudělal.

Komu tedy fandíš ve fotbale?

Před naším kuchařem jsem přehnaný Spartán, jen aby byla sranda, jinak samozřejmě mému klubu SK STAP TRATEC VILÉMOV!

Jaké máš cíle do své budoucnosti?

Tak v nejbližší době úspěšně odmaturovat a dostat se na nějakou tu VŠ. A co se týče dlouhodobé vyhlídky, tak je to zaměstnání, kam budu chodit v saku a kravatě, přivydělávat si fotbalem na nějaké té střední úrovni (Divize, ČFL ...) a v důchodu hurá do vesmíru.

Proč Divize? Hráť Gambrinus ligu bys nechtěl?

Chtěl, kdo ne? Ale jsem trochu realista a dostat se do 1. nebo do 2. ligy v České republice je obtížné a trochu o štěstí. To je výhodnější jít do Německa a za horší fotbal dostávat víc peněz.

Jaké máš oblíbené jídlo? Film? Či knížku, kterou rád čteš?

Na jídlo si moc nepotrpím, spíše sladko-chemické bonbóny, ale pokud si mám vybrat, tak kuřecí maso a hranolky nebo sladké knedlíky. Hodně se mi líbí film Vykoupení z věznice Shawshank a pak to jsou určitě „animáky“. Čtu víceméně jen noviny.

Jak jsi trávil letní prázdniny?

Celé dva měsíce jsem byl na brigádě. U nás v Poustevně se opravoval kostelík, což je u nás událost roku a z EU na to šlo 14 milionů, tak to pro mě byla i čest tam pracovat. Já konkrétně jsem makal na opěrné zdi a schodišti z parkoviště, při vydělávání peněz jsem se zároveň něco naučil a byla sranda, proto mi práce nevadila.

Co posloucháš za hudbu? Jaké máš oblíbené oblečení a barvu?

Frekvenci 1 (smích). Nejlépe se cítím v šustáčkách a pořádně volném triku, ale jako správný vesničán u compu sedím v trenýrkách (smích). Barvu? CMYK..

Chtěl bys být prezidentem?

Tak s touhle otázkou jsi se trefil! Nemám rád, když se mě na to někdo ptá! Ano, chtěl bych být prezident.

A na závěr, co bys chtěl k Vánocům?

Pod stromeček bych chtěl auto, ale je finanční krize tak žádný lamborghini asi nebude, tak alespoň pletený ponožky a svetr (smích).

Děkuji za rozhovor! Jaroslav Kalina, 4. S

DVOJČATA

Když se projdete po škole, můžete potkat dvojčátka. Je to velmi zajímavé. Každý si určitě musí najít způsob, jak je od sebe odlišit... Nějaký svůj osobní rozpoznávací systém... Jelikož se s nimi nestýkám, tak jsem ještě doposud nenašla způsob, jak je od sebe rozeznat. Minule jsem si v jídelně povídala s Kubou Mossigem, a tak jsme si podali ruce a seznámili se. Jenže tu nastal ten problém, že když jsem asi ho potkala znovu, tak jsem nevěděla, jestli ho můžu pozdravit, protože jsem si nebyla jistá, jestli je to on nebo jeho bráška. Pokud bych pozdravila bráčku, tak by na mě koukal, jako kdybych spadla z višně... A poté mě napadlo, na podnět paní Šabatové, udělat s nimi rozhovor a sledovat, jak se budou shodovat nebo odlišovat jejich odpovědi. Proto jsem požádala dvojčata Davida a Kubu Václavkovy o jejich názory...

Jak se vám žije s pocitem, že po světě chodí člověk, který vypadá naprosto stejně jako vy?

David: Po té dlouhé době jsem si na to pomalu zvykl, takže mi to nějak zvláštní už nepřijde.

Kuba: Připadá mi to normální, protože si nepřipadáme nijak stejní. Ostatní to však vidí jinak.

Snažili jste se někdy, nebo se snažíte, odlišit od svého dvojčete?

David: Jak kdy, ale většinou spíše ano, abychom neměli stejné věci. Když nás porovnávají, to moc rádi nemáme.

Kuba: Ne, nesnažím se. Nerad ale nosím stejné věci jako on, protože mi to připadá už dětinště na náš věk.

Mám mladší sestru a kolikrát bych si přála být jedináček, ale když jsem bez ní dlouho, tak mi potom chybí. Dokážete bez sebe být delší dobu? Přece jenom jste spolu od narození...

David: Mladší sestru nemám, ale myslím si, že bychom dokázali být bez sebe jen malou chvíli. Až budeme časem dospívat, tak si uvědomíme, že spolu nemůžeme být věčně.

Kuba: Ano, čím jsme starší, tím nám ten druhý moc nechybí. Když jsme však byli děti, pořád jsme na sebe mysleli. Chyběly nám ty naše „rvačky“. Teď je to však jinak.

Udělal jste někdy takovou „lumpárnu“, že jste se vydávali za toho druhého? A pokud ano, prošlo vám to?

David: Na základní škole jsme se jednou prohodili o angličtině, kvůli jedné dívce, ale spolužák nás poznal a řekl to učitelovi. Tato „lumpárna“ se nám povedla v 5. třídě.

Kuba: Ano, udělali jsme jen jednou tuto lumpárnu. Neprošlo nám to, protože nás poznali.

Jistě si vás hodně lidí plete. Stalo se vám někdy, že i vaše maminka nevěděla, kdo je kdo?

David: Naše mamka si nás plete, když mluvíme po telefonu. Prý máme stejný hlas nebo když jsme zády k ní.

Kuba: Ano, stalo. Ne však tak často, jako například učitelé.

Děkuji, kluci, za to, že jste byli tak hodní a ochotní a vypracovali jste odpovědi. Omlouvám se za nepřidané odpovědi bratřů Mossigů, ale jelikož jsem nedostala souvislé věty a po mém požádání o přepracování se nic nestalo, tak jsem odpovědi nemohla zveřejnit.

(Yume, děkuji za pomoc. Ona ví.)

-MišCA-

Jana Nejedlá - nyní Šindelářová

roky studia 1991 - 1995

Dobrý den,

posílám něco o sobě do časopisu Bezevšeho. Nevěděla jsem, jak to má být dlouhé, tak to snad není moc. Když tak si to zkrátte a upravte, jak potřebujete. Nebo mi napište. Srdečně Vás zdravím a ráda vzpomínám. A až bude zase nějaké výroční setkání školy, doufám a prosím, že nám dáte vědět. Mějte se krásně a posílám mnoho pozdravů i paní Trejtnarové.

Život po škole

Když jsem dostala vzkazík na Skypu, že bych měla něco sesmolit o své osobě, čím jsem výjimečná, v čem mi pomohla polygrafická škola v mém životě, přišlo mi, že já nemám o čem moc psát. Nebýt mých kamarádek - spolužaček, které mi to řekly, asi bych nenapsala ani řádek. Také se musím vracet hluboko zpět do minulosti, protože už to přece jen nějaký ten pátek bude, co jsem ze školy venku.

Maturovala jsem v roce 1995. Hned poté jsem šla do tiskárny v malé vesnici na severní Moravě, odkud pocházím, kde byl hlavně sítotisk, ale také ofset. Já dělala oboje. Vydržela jsem tam však jen deset měsíců, z personálních důvodů. Měla jsem tam rekord, protože holky přede mnou tam vydržely maximálně tři týdny. No a pak jsem hledala urputně práci kdekoli jinde, ale alespoň trochu v oboru. I když jsem tiskař (*tento obor se v tehdejší SOUP jmenoval Tiskař na malofórmátových strojích a mohly ho absolvovat i dívky - pozn. redakce*), vždycky jsem tíhla spíše ke kreslení a počítačové grafice. Teď zpětně, když to vidím, měla jsem tehdy obrovské štěstí, že mě vzali do reklamní agentury v Šumperku. Přišla jsem na ni čistě náhodou, když jsem šla v Zábřehu na Moravě kolem výlohy, kde bylo nalepené obrovské logo, které se mi moc zalíbilo. Tak jsem tam jela. Vzali mě s tím, že jsme se ve škole učili také na počítači Mac grafické programy a že jako tiskař mám dokonale zmáknutou předtiskovou přípravu, což je u grafiků dost často problém. Hodně jsem se v agentuře naučila od našeho šéfgrafika, který byl profík a navíc bral svou práci jako koníčka. Čerpám z toho dodnes. Také jsme dělali noviny, což způsobilo, že se z nás stávali občas redaktori, občas kameloti, občas manažeři - vyslanci do

tiskáren, a podobně. Bavilo mě to právě proto, že práce nebyla tak jednotvárná. Zde byl kolektiv mladý a naprosto super. Vzpomínám na toto období ráda.

Po dvou letech (...zjistila jsem, že jsem jela na tzv. „dvouletky“, kdy jsem v každé práci byla vždycky dva roky...) jsem poznala svého nynějšího manžela, a odstěhovala se za ním do Čech. Tam jsem našla opět reklamní agenturu v Žatci, stejně jsem pracovala jako grafik na platformě Mac i PC a sbírala další zkušenosti. Tato práce mě baví a vždycky bavila, takže to bylo fajn, ale háček byl opět „personální“. Vedení firmy si šlo tvrdě za svým cílem a firemním růstem a lidský přístup veškerý žádný. Takže jsem po dvou letech odešla a začala dělat grafiku soukromě.

Měla jsem klid a pohodu, sháněla si sama zakázky, dávala je do tiskárny a vozila je hotové zákazníkům, vlastně jsem poskytovala takové know-how. Má to taky svoje, ale to však záleží na prioritách každého. Při tomto způsobu obživy jste jak na houpačce a když jeden měsíc vyděláte celé jmění, druhý měsíc jste rádi, že zaplatíte nájem. Navíc se musíte každou chvíli starat o daně a běhat na financák, nevíte, jestli seženete zakázky na příští měsíc, musíte investovat do softwaru a hardwaru.... Doporučuji si před zahájením podnikání vše pořádně zjistit. Při podnikání jsem měla skvělou příležitost studovat, protože jsem si mohla upravit pracovní čas podle sebe. Udělala jsem talentovky na Soukromou uměleckou školu designu v Praze, a tak jsem dojížděla každý týden do ateliérů. Ukončila jsem ji úspěšně závěrečnou certifikační prací, která byla také vystavena na každoroční Mezinárodní pražské výstavě Grafika roku.

Mezitím jsem se vdala. Po dvou letech :-)) jsem odešla na mateřskou dovolenou s malým Eričkem a po roce a půl s druhým klukem Robin-

kem. Strávila jsem tak na mateřské dovolené šest let. Musím říct, že toto období bylo z mých nejhezčích. V těhotenství, kdy jsem měla dost času, jsem se věnovala svému koníčku - malování obrazů. Kreslila jsem hodně fantasy, krajiny a takové ty pocitové abstrakce a nebo si jen tak vytvářela počítačové sci-fi grafiky.

Zde si dovolím reklamu - můžete je vidět na mých stránkách www.janasindelarova.cz.

Relaxovala jsem u toho a byla v pohodě. Když už jsem těch obrazů měla doma plný obývací, říkala jsem si, co s tím. Pár známých u nás na návštěvě mě nahecovalo, že je škoda, aby tady ležely jen tak a nikdo je neviděl, a že mám udělat výstavu. Tak se taky stalo. Měla jsem výstavu nejprve v Žatci, a pak v Podbořanech, kde bydlím. Líbilo se to a já měla dobrý pocit. Několik obrázků se prodalo již na vernisáži.

No a jaká je současnost? Nyní jsem asi tak měsíc po mateřské dovolené. Přemýšlím, co budu dělat dál, a sháním si práci, nejlépe v oboru. Už se něco rýsuje, ale nerada bych to zaklíkla. Je to práce opět u počítače v oblasti geodezie. U kreslení a malování ovšem zůstanu, protože mě vcelku logicky nyní bere dětská ilustrace. V krajním případě budu opět dělat na ŽL. Stavíme tady v Podbořanech domek, už jsme si tu zvykli. Takže peníze jsou potřeba (ty jsou ostatně potřeba vždycky).

No a co bude dál, to se uvidí, a snad bude někdy opět vycházet zvláštní vydání časopisu Bezevšeho a dozvíte se pokračování..... Nynější studentům přeji, ať v životě dělají hlavně to, co je baví, a ať mají štěstí na dobrý kolektiv, protože to je půlka spokojeného života.

Jana Šindelářová

PS: Moc ráda bych potom dostala jeden výtisk toho časáčku, jestli můžu poprosit...

Fenomén jménem Bezevšeho

Byl pátek, když vyšlo minulé číslo Bezevšeho a já jsem zrovna ten den nebyl ve škole.

O novém čísle jsem se dozvěděl na Facebooku, kde lidi radostně hlásili tuto novinu ve svých statusech a nezapomněli dodat, jak je nové číslo skvělé. To ve mně samozřejmě vyvolalo touhu nové číslo mít a Domča měla doma čísla dvě! A tak jsem se ještě ten večer musel za Domčou vypravit do našeho oblíbeného klubu, aby se ke mně co nejdříve nové číslo dostalo. Hned po příchodu jsem jím začal listovat, usmívat se nad titulky článků a nad fotkami.

A prohlédli si ho i ostatní přísedící u našeho stolu. Po příchodu domů jsem si v něm ještě četl do

pozdně nočních hodin a zbylé články jsem jediným dechem dočetl druhý den u snídaně. Vážně skvělé číslo, pomyslel jsem si po dočtení a myslím si to samozřejmě i nadále. Naše třída avšak nové BZV v pátek nedostala, a tak když jsem ho vytáhl v pondělí ve škole z tašky, nevěděl jsem, komu dříve ho půjčit. Všichni si chtěli prohlédnout nové BZV! A tak během čtyř hodin oběhlo číslo snad celou třídu a hodinu pátou jsme měli češtinu a konečně každý obdržel číslo své. Když jsem se rozhlédl na začátku šesté hodiny po třídě, naskytl se mi neobvyklý obrázek v klidu sedících spolužáků. Okolí příliš nevnímali, naplno se ponořili do článků nového čísla našeho časopisu. Někdo se usmíval nad perličkami z hodin, druhý se pokoušel vyluštit křížovku a další si pročítal zážitky svých spolužáků z letních prázdnin.

nin. „Uklidte to!“ ozvalo se z katedry a my museli časopis odložit nebo alespoň kousek odsunout a vytvořit tak prostor pro matiku. Avšak ještě že máme oči dvě a mohli jsme tak alespoň jedním okem stále nahlížet, co nové BZV přináší. Osobně jsem se dozvěděl mnoho zajímavých skutečností o svých spolužácích, které jsem do té chvíle nevěděl. Dozvěděl jsem se i to, co dělali o prázdninách, a také spoustu zajímavých věcí o našich učitelích z dob jejich studia na naší škole. Byl jsem překvapen, pobaven a jsem zase o něco chytřejší. K tomu všemu samozřejmě patří sdílení pocitů a názorů na články. A o tom to právě je! Celá škola minimálně dva dny žila novým číslem. A já tímto děkuji redakci za to, že pro nás Bezevšeho vytváří a těším se na další čísla!

Jakub Žirovnický, 4. S

JAN HERMANN

Naše škola je plná různých umělců. V naší třídě jich máme hned několik. Mezi nejnadanější patří Jan Hermann, pro nás Hermelín. Když vidíme jeho práce, zůstáváme stát s otevřenými ústy. Většinou jen řekneme: „Hermelíne, ty seš blázen.“... Tak, co kdybychom se o něm dozvěděli něco víc?...

Po kom jsi zdědil takové umělecké nadání?

Z naší rodiny umí kreslit celkem dost lidí, takže jsem to měl docela lehké. Byla by to náhoda, kdybych kreslit neuměl. Nejvíc mě asi naučil táta a bratr mé mamy, takže můj strýc.

Na turistickém kurzu jsme tě mohli vidět hrát na kytaru, kde ses to naučil? A hraješ ještě na jiný hudební nástroj?

Na kytaru umím jen trochu, naučil jsem se to od svého bráchy, který na kytaru hraje podstatně lépe. Já hraji spíše na piano, hodně mě baví hrát známé skladby, například od Linkin Park. Jsem samouk, takže když se mi něco líbí, najdu si to na internetu a zkouším se to naučit.

Ze kterého svého díla máš největší radost?

Těžko říci, co se týče tvorby ve Photo-shopu, tak to bude asi PSP (PlayStation Portable, zkráceně PSP, je kapesní herní konzole – pozn. redakce). Vzniklo to úplně náhodou. Nebylo to do žádné soutěže, ale prostě jen tak z nudy. Položil sem si ho před sebe a začal kreslit, potom mě to ale chytlo a začal jsem se snažit. Z výsledku mám dobrý pocit. V kresbě na papír to bude Mazda RX-7.

Podporují tě v tom tví rodiče? A jak?

Rodiče mě nejvíc podporují v tom, že mě skoro v ničem neomezují. Doma se mám jako „prase v žitě“. Všeobecná podpora od nich je veliká a jsem za to rád. S rodiči vycházím dobře a navzájem se nijak neštve.

Chtěl bys mít někdy nějakou výstavu?

Určitě by to bylo fajn, ale pojem výstava je pro mě zatím jenom sci-fi.

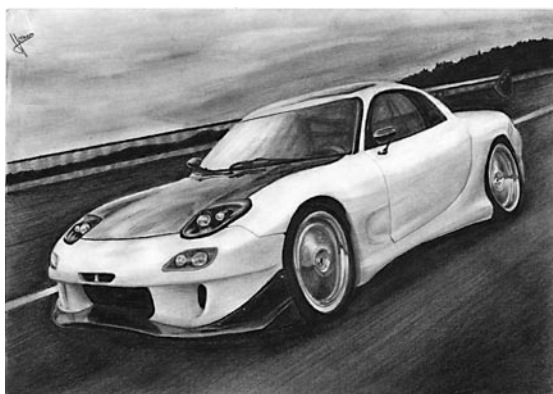
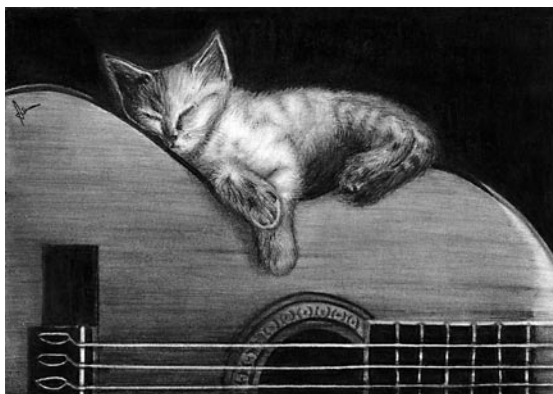
Mohla jsem si všimnout, že jsi velice hyperaktivní. Zabýváš se třeba ještě k tomu nějakým sportem?

Jasně! Freestyle snowboarding je pro mě to nejlepší ze všech mých koníčků. Snowpark mám skoro za barákem a jízdy mám zadarmo, takže není co řešit. Potom jsem ještě hrál 6 let fotbal, ale to už je celkem nuda.

Již několikrát jsem mohla vidět tvou grafickou tvorbu. Máš nějakého „učitele“ nebo jsi samouk?

Učitele mám v naší škole. Další můj učitel je internet, pomáhá mi hlavně s inspirací. Zbytek se naučím sám. Zastávám se hesla: „Jaký si to uděláš, takový to máš.“

Děkuji za spolupráci a do budoucna přeji, aby se ti povedlo nějakou tu výstavu zrealizovat. Myslíš, že bychom se rádi pokochali. Také děkuji, že jsi byl ochotný své práce zveřejnit a že sis ve svém, jistě nabytém, volném čase našel místo na to, abys mi odpověděl na tyto otázky.

Když jsme při hodině tělesné výchovy hráli bowling, všimla jsem si, že na nástěnce s bodovými úspěchy, visí papír, na kterém je napsáno „POLYGRAFKA“. Nejdřív jsem si myslela, že by to mohly být výsledky z nějaké meziškolní soutěže v Rumburku, ale potom mi bylo oznámeno, že na škole máme bowlingový tým, a tak jsem se rozhodla vyzpovídat jednoho ze členů, pana Uhru...

POLYGRAFKA VÁLÍ BOWLING

V jaké sestavě hraje?

V současnosti hrají Jiří Malypetr (kapitán), Svato-pluk Kubeš, Martin Macek a Jiří Uher.

Jak pravidelně se scházíte?

V dřívějších letech jsme občas chodili zatrénovat, nyní se sházíme pouze na zápasy.

Hrajete závodně nebo jen tak pro radost?

Samozřejmě, že ze začátku jsme hráli spíše pro radost, ale jak se výkony zlepšovaly, cítili jsme potřebu se poměřit se soupeři, a tak nyní hrajeme závodně pro radost. S protihráči si užijeme spoustu legrace, ale zároveň nám jde i o výkon. Již šestým rokem se účastníme Rumburské amatérské bowlingové ligy. Ta se, co do organizace a počtu týmů, vždy trochu liší. V minulosti hrálo i osmnáct týmů, v letošním ročníku je nás dvanáct. Zápasy jsou jednou týdně od září do března nebo dubna.

Pochlubte se s vaším největším úspěchem...

Pokud se týče umístění, byla nejlepší loňská sezona, kdy jsme po základní části byli čtvrtí a celkově šestí, z osmnácti družstev. V letošním roce máme soutěž rozehranou velmi dobře a pohybujeme se mezi prvním a čtvrtým místem. Bowlingovou ligu hrají čtyřčlenná družstva na dvě kola. V jednom kole je maximum 300 kuželek na jednoho hráče, tým by mohl v ideálním případě nahrát 1200, za obě kola 2400 kuželek. To je samozřejmě teorie a i mezi českými profesionály se výsledek 300 objevil asi ve dvaceti případech. Z tohoto pohledu jsou naše maximální čísla velmi dobrá: jedno kolo jednotlivce - 276, dvě kola jednotlivce - 458, jedno kolo tým - 891, dvě kola tým - 1629. Podstatná jsou ale čísla průměrná. Z tohoto pohledu je dlouhodobě nejlepší pan Malypetr, který se pravidelně pohybuje v první desíctce hráčů, my ostatní máme výkyvy. Týmový průměr se letos pohybuje kolem 1400 kuželek, což nás řadí do okruhu favoritů.

A teď prosím odhodte trochu více skromnosti a povězte nám, jaké bylo vaše nejvyšší osobní skóre?

Jsem pyšný za oněch 276 kuželek za jedno kolo, ale to je, jak bylo řečeno, výsledek maximální. Ten průměrný je někde jinde a v letošní sezoně je docela špatný - 166. Ve vsí skromnosti jsem momentálně nejhorší člen týmu.

Velice děkuji panu Uhrovi za ochotu a za to, že si našel čas ve svém nabitém programu a byl schopný mi na tyto otázky odpovědět během chvíle. Velmi mě to překvapilo. Za panem Uhrem jsem přišla okolo deváté hodiny s otázkami a on byl tak rychlý, že za dvě hodiny, když mě opět potkal, mě zastavil a řekl, že odpovědi jsou odeslány, a proto ještě jednou velice děkuji a přeji mnoho dalších velkých úspěchů, jak Vám, tak i vašemu týmu.

Na začátku září proběhlo ve všech třídách školy tradiční anonymní dotazníkové šetření mapující sociálně negativní jevy jako je kouření cigaret a marihuany, pití alkoholu, šikana apod. na naší škole.

DOTAZNÍKOVÉ ŠETŘENÍ - výskyt sociálně negativních jevů na škole

KONZUMACE DROG

V pravidelné konzumaci drog se na naší škole na prvním místě umístilo kouření cigaret – 41,8% pravidelných kuřáků je vysoké číslo, které výrazně převyšuje český průměr v této věkové kategorii (v ČR kouří pravidelně 30% dětí ve věku 15 – 18 let, tímto patří naše republika ke „špičce“ mezi evropskými zeměmi). 37% pravidelných kuřáků již k nám s tímto návykem přichází ze ZŠ!!! Alkohol – 19,6% pravidelných pijáků alkoholu – je číslo také vysoké, ale již menší než český průměr, který je 33%.

V příležitostně konzumaci drog je nejrozšířenější pití alkoholu – 72 % (ale sem může patřit i „pouhý“ přípitek při oslavě narozenin apod.), jako vážné se jeví příležitostně kouření marihuany – 24,3%, které je častější, než příležitostně kouření cigaret (21,2%).

Konzumace dalších nelegálních drog se jeví jako problém jen okrajový.

Další sociálně negativní jevy:

Jako frekventovaný sociálně negativní jev se na naší škole jeví výskyt krádeží a vandalismu – 27,6% žáků se s tímto jevem setkalo v uplynulém školním roce.

14,2% žáků má problém se závislostí na PC a dalších 14,9% se šikanou.

Tato statistika je sice velmi smutná, na druhou stranu nijak nevybočujeme z běžného průměru na středních školách v České republice a je velmi pozitivní, že naše škola před těmito skutečnostmi nezavírá oči, netváří se, že problémy nejsou, ale naopak hledá cesty k jejich nápravě...

*Bc. Lenka Obergruberová,
školní metodička prevence*

SBÍRKA „DEJTE ŠANCI DĚTEM ULICE“

S roční přestávkou se studentky naší školy opět zapojily do sbírky určené pro první preventivní a humanitární program pro komerčně zneužívané děti a mládež, oběti obchodování s lidmi, děti, které se ocitly díky nepřízní osudu na ulici, v zapomenutí.... Peníze sbírkou získané umožňují existenci pracovní terapeutické dílny DOMU ŠANCE, ve které tyto děti získávají základní sociální návyky potřebné pro zařazení do normální pracující společnosti tak, aby si své živobytí nemusely vydobývat na ulici.

V letošním roce byla sbírka mimořádně obtížná, neboť jako benefční prodejní předmět nebyla nabízena tradiční propiska s logem sbírky, ale pohled s informacemi o Domě šance, a pohled bohužel není tak přitažlivým předmětem k zakoupení. Navíc měly studentky ještě přesvědčovat lidi k vyplnění formuláře pro získání adresy, na kterou pak organizace propisovací tužku pošle a organizace tak získá adresy lidí, kteří by mohli být ochotni projekt podpořit...

Do sbírky se odvážně zapojily tyto dívky:

Lenka Melicharová, Pavlína Průšová
Markéta Šlechtová, Klára Grundzová
Eliška Šmídová, Šárka Kovářová
Jana Trejbalová, Petra Petláňová
Michaela Casková, Markéta Černá

Obtížnost letošní sbírky se projevila mimořádně velkými rozdíly v úspěšnosti jednotlivých dvojic. Nejméně se podařilo získat 120 Kč, nejvíce pak 2 626 Kč (velké blahopřání patří dvojici J. Trejbalová - P. Petláňová, která tuto neuvěřitelnou sumu získala). Dvojici M. Casková - M. Černá se zase podařilo získat nejvíce vyplněných formulářů.

Poděkování patří samozřejmě všem děvkám, celkový výsledek sbírky - 4 440 Kč – je, zvláště v době krize, opravdu obdivuhodný.

*Bc. L. Obergruberová,
školní koordinátorka sbírky*

Konečné složení ŽP po volbách OPRAVUJEME CHYBU, TEĎ UŽ JSOU INFORMACE SPRÁVNÉ

1. A - Zeman
1. S - Hlušička David
1. P - Bergr Petr
2. A - Kovářová Šárka
2. P - Holubář Martin
2. S - Urbancová Kateřina
3. A - Macková Tereza
3. S - Hanák Michael
4. S - Žirovnický Jakub

+ autorka projektu Dominika Skubová
- ŠA -

Zrodil se Žákovský parlament a ve středu 14. 11. 2009 proběhla jeho první schůze. Sešli jsme se ve školní jídelně u velkého stolu a naše sezení zahájil pan ředitel. Poté začalo projednávání prvních stížností, nápadů a návrhů.

Změny jsou tu nutné, a proto jsme tu my! Žákovský parlament!

Již téměř rok trvá instalace AUTOMATU NA STUDENÉ NÁPOJE A JÍDLO (v podobě sušenek atd.)! Kdy se ho konečně dočkáme? Snad již brzy na naší škole! UŽ NÁS NEBAVÍ ČEKAT!

Kolikrát byla vaše třída na EXKURZI V TISKÁRNĚ? Kolikrát jste měli možnost vidět to, co se učíte v někdy nudných a těžko pochopitelných hodinách technologie, všeobecné polygrafie a dalších odborných předmětech? Průměrně byla každá třída na exkurzi jednou za celou dobu studia! Žalostný stav! Já děkuji například za naši třídu za návštěvu tiskárny STI v Rumburku, pomohla mi lépe pochopit některé technologie a výrobní stroje. CHCEME VÍCE EXKURZÍ PROSÍM!

Jsmo škola zaměřená na GRAFIKU A DESIGN a jak vypadá po této stránce interiér a celková prezentace naší školy? Zde si dovoluji citovat Dominiku Skubovou z 3. S: „Kovářova kobyla chodí bosa“. A opravdu! Výzdoba chodeb a jídelny zastaralá, cedulky označující kabinety suché, fádni a bez jakékoliv jednoduché grafiky. Označení dílen na OV je skoro na každých dveřích jiné a webová prezentace je původní již snad od roku jejího vzniku! ZAČNĚME S POSTUPNOU OBNOVOU A MODERNIZACÍ! Zapojit se může kdokoliv z vás, vyhlásíme grafické soutěže i s nějakou tou finanční výhrou!

Na dvoře školy stojí již nevyužitá TABLO PO BÝVALÉ 2. G a to by se mělo změnit na úvodní poutač při dni otevřených dveří naší školy. Po zimě se může následně oblepit vašimi pracemi a dál zdobit náš školní dvůr. UVÍTÁME VAŠE OBRÁZKY, GRAFICKÉ PRÁCE A DALŠÍ VĚCI, CO BY ŠLY NA TABLO VYLEPIT!

Bylo nám slíbeno, že se na jaře OPRAVÍ ZEĎ, která odděluje školní pozemek od nově opraveného parčíku. Po opravě se sestaví projekt a tým kvalitních lidí, kteří na zeď znovu nastříkají GRAFITTI! Zeď by měla být zároveň i reklama naší školy. Chceme, aby se tento projekt stal realitou, a bude ještě nutné připomenout vedení školy, co nám slíbilo!

Holky, chtěly byste mít v neděli otevřený INTERNÁT dříve než v osm večer? Chtěli byste kluci, ubytování na zdrávce, OBĚDVAT raději na naší škole?

Reagujeme na vaše podněty, jsou to otázky do budoucna a pokud bude zájem o změnu, pokusíme se jí vyjednat.

*Za Žákovský parlament
Jakub Žirovnický, 4. S*

Skončil projekt „Studenti čtou a píší noviny“. Žáci téměř všech ročníků si mohli vyzkoušet, jak se píše do novin. Celkem tři práce byly vybrány a objevily se tak v *Mladé frontě*. A tak si můžete přečíst, jak naši studenti přemýšleli o těchto tématech: **KRIZE ČESKÉ POLITIKY, DVACET LET SVOBODY V ČESKU, KE KOMU VZHLIŽÍME. Otiskujeme úspěšné práce a jednu navíc (zbylo místečko).** Další zajímavé články, které se sem nevešly, otiskneme příště. - ŠA -

Kde jsou limity toho, co dospělý člověk smí a co nesmí?

Vzpomenete si na tu nejprotivnější větu? Všichni ji od malička slyšíme: „Na to jsi ještě malý.“ Nebo: „To nejde, jsi ještě dítě, počkej, až budeš větší.“ Tak se těšíme, až konečně půjdeme do školy, pak to určitě bude lepší. Ale je to pořád stejné, pořád toho spoustu nemůžeme. „Ať už jsem v devítce!“ je snad největším přáním každého školáka. A co teprve až získáme občanský průkaz? Pořád nic! „Snad to přijde, až budu na střední?“ Stále však převládá ten pocit, že jsme moc omezení, že dospělí můžou všechno a my nic.

Nastává vytoužený okamžik, osmnácté narozeniny. Jsme plnoletí! Konečně si můžeme dělat, co chceme! Náš je svět! Euforie se ale vytráčí moc rychle na to, jak dlouho jsme čekali. Zjišťujeme, že se nic moc nemění, jen přibýlo povinností, úkolů a zodpovědností. Už se nehodí, abychom dělali to či ono. Svazuje nás spousta zákazů a nepsaných pravidel, co dospělý člověk smí a co nesmí. Po osmnácti letech se tedy dočkáme věty: „Chovej se jako dospělý!“ Tu slyšíme čím dál častěji.

Jak zní ta nejprotivnější věta?

*Vilém Madunický, 4. S
článek vyšel v MF DNES*

Můj vzor - být originál

Mít vzor. Co to vlastně je? Někoho obdivovat, k někomu vzhlízet, někoho napodobovat? Spíš se po někom lidově řečeno opírat. Já se řídím heslem: buď originální. Nemám zapotřebí vypadat jako několik dalších lidí. Možná to zní sobecky, ale já chci být jenom jediná, neopakovatelná, nenapodobitelná a sama sebou. Nechápu ty, co se někomu připodobňují, nemajíce vlastní názory a image. Vlastně jako by ani neexistovali. Jen další kopie něčoho. Ale proč být něčí kopie? Proč? To opravdu nemá zapotřebí. Uznávám, obdivuji některé své oblíbené umělce za to, jaký podávají výkon, nebo za to, jak krásně zpívají, ale nesnažím se být jako oni. Obdiv není to samé, jako mít vzor. Oni jsou prostě jediní a nikdo už takový nebude. Ani já nechci být vzorem pro někoho. Každý by měl být svůj. Jedinečný. A ne někoho napodobovat. Miluji určité lidi, ale nikdy jsem nechtěla být jako oni. Prostě a jednoduše - žádný vzor nemám...

Markéta Kolaříková, 1. S

Demokracie v ČR: Kdyby nebyla, teď bych psal zcela jinak

Často slyším, zejména od starších lidí, že ta demokracie u nás nestojí za nic, že tu nikdo neumí vládnout a že dříve bylo lépe. Nevěřím tomu. Nevěřím tomu ani teď, když světem zmítá finanční krize. Spousta lidí říká, že je to krize demokracie. Není. Je to krize lidských hodnot. Chováme se nezodpovědně. Žijeme moc na dluh. A budeme žít dále, pokud budeme slyšet na populistická slova naší největší levicové strany. Čtete dobře, levicové. Tváří se jako demokratická, ale podle mě taková není. Demokratická strana by neměla lidem slibovat třinácté důchody a vysoké sociální podpory. Neměla by se zadlužovat v době vysokého růstu ekonomiky, chovat se nezodpovědně, jako kdyby po nás nic nebylo, po nás potopa. I když to nevypadá moc dobře, vede se mi zatím skvěle. Mohu svobodně dýchat. Svým hlasem ovlivnit to, jak to s naší malou republikou bude dále vypadat. Mohu tvrdit, že se mám lépe, i když nevím, jak bylo dříve. Nežil jsem v období před listopadovou revolucí v roce 1989. Ale zato vím, že se nechci vracet zpátky do doby, kdy byl nedostatek spotřebního zboží. Kdy jste museli stát ve frontě celé hodiny na takovou dnes banální věc, jakou je jižní ovoce. Zvláště fronty o Vánocích na banány a mandarinky za třeskatého mrazu byly jistě velmi příjemné. Muselo se počkat na něco čekat, ale ono to nepřicházelo. Nová televize z tuzexu, západní oblečení, automobil neslavné kvality, vydání nové knihy. Mnohdy jste čekali úplně zbytečně. Zboží již bylo dávno zamluveno. Z úplně obyčejných věcí, bez kterých si dnes nedokážeme představit život, se staly velmi ceněné podpultovky. Pokud jste neměli nějaké známé, měli jste prostě smůlu. Došel toaleták, použijeme staré vydání Rudého práva. Kompromis. Ale já nechci žít v kompromisech. Nechci se omezovat pro dobro všech. Nechci číst noviny, které prošly tvrdou cenzurou. Nechci chodit v nemožných „modrákách“. Nechci chodit pravidelně k volbám a volit jednu stranu. Nechci bydlet v paneláku. Nechci jezdit v trabantu. Nechci budovat socialismus. Zato chci cestovat. Chci bydlet ve velkém a prostorném domě. Chci jezdit ve výkonném sportovním voze. Chci sledovat akční americké filmy. Chci se spát v řetězcích rychlého občerstvení až k prasknutí.

Někdo mi může říct, že mé hodnoty jsou až moc konzumní a že pravé hodnoty jsou někde jinde. Někdo může říct, že se mi to stejně nikdy nesplní. Možná ano, možná ne. Můžete říct cokoliv. Ale o tom je přece demokracie. Vy totiž můžete. Můžete cokoliv.

Vladimír Procházka, 4. S - článek vyšel v MF DNES

Chtěla bych být vzorem pro masu lidí

V parku nebývá v těchto dnech mnoho lidí, občas jen nějaký pejskař. Ráda je ale pozoruji. Bezstarostně se procházejí mezi stromy a ve zbarveném listí, jímž probíhají jejich čtyřnoží mazlíčci.

V těchto chvílích se mi odráží otázka, o níž posledních pár dní přemýšlím. Chtěla bych být vzorem pro masu lidí?

Jenže co to vlastně je, ten vzor? Co to znamená? Může to být předloha, podle které vyplním dokument správně. Model, podle něhož se postaví dům. Dobrý příklad. Ideál. Možná je to ukazatel cesty, kterou se chci vydat. Snad je to osobnost, s níž se ztotožním, a věřím, že chci být jako ona. Historie pamatuje mnoho významných osobností, ale byly vzory? Komu? A proč?

Každý věří, že vzor je především dobrý a správný. Je těžké ale rozlišovat, co správné je a co není. Kde mám ale pravdu najít? Rodiče mi odmala vštěpovali rozum do hlavy. A já to přijala, bez námitek. Věřila jsem jim. Byli mémi prvními vzory. Nepřemýšlela jsem o tom a nevnímala je tak - je to zkrátka přirozené. Člověk si jde životem a vše kolem něj se mu stává vzorem. Rodina, kamarádi, herci, zpěváci, hrdinové knih. Až nevědomky přejímáme návyky z okolí. A naopak okolí soudí, zda dobré, či špatné.

Je mi patnáct a téměř každý můj vrstevník tvrdí, jak chce být sám sebou. Mezitím se obléká podle hudby, která se mu líbí, snaží se co nejvíce přiblížit vzhledem člověku, jenž je mu

sympatický. A přitom vzory vlastně neexistují. To my je činíme tím, čím jsou. Nechodí s nálepkou „Já jsem vzor toho a toho“. Těžko je zahlédneme. Mohou to být lidé cizí stejně jako nám dobře známí. Může to být každý.

Je však nutné si uvědomit, že člověk si vybírá vzor podle sebe. Co se týče práce, těžko bude pro malíře vzorem hudebník.

Co to ale obnáší a co je třeba k tomu stát se vzorem? Odpovědnost. Intelkt. Charisma. Možná moudrost a mnoho dalšího. Lidé odpradáva hledají jakýsi vzorec na ideálního člověka. Antičtí myslitelé, stejně jako Bible či Korán se ve většině vlastností shodli. Nejlepší by ale bylo, kdyby je měl člověk všechny.

Aristoteles, Leonardo da Vinci, Kolumbus, Newton, princezna Diana. Inspirující osobnosti. Díky své odhodlanosti, pracovitosti, víře, že to, co dělali, mělo smysl, se stali vzorem druhých. Dříve lidé asi nepřemýšleli, že by se chtěli stát spoustě lidí vzorem. S postupem času a příchodem médií, kdy zviditelnění se je tak snadné, se situace změnila. Tisíce lidí se oblékají jako zpěváci z MTV, kupují výrobky z reklam, protože je doporučuje přeci jejich oblíbený herec a ten se nemylí. A lidé je chtějí a doba je vytváří, ikony, jejichž motivací jsou peníze.

Měli bychom se nad tím trochu zamyslet. Člověk by totiž měl žít především tak, aby chtěl být sám sobě vzorem.

*Denisa Hunčová, 1. S
článek vyšel v MF DNES*

POHLEDY Z OKNA

... co vidím? Dokonalý svět, který se stará sám o sebe. Vidím několik domků držících při sobě. Budova, ze které vyhlížím, je nejvyšší v okolí. Rovná se jí jenom tovární komín, který jako by se s ní chtěl utkat v souboji o slávu. Mé oči se pohnou dál. Nyní vidím malý lesík na kopečku, který utíká před onou civilizací. Malý a přesto tajemný. Jaké záhady v sobě skrývá? Co se v něm může dít? Liščí mláďata prosebně mrkají na svou maminku, aby jim dala najíst. Zaběhlá srnka se kochá pěknou krajinou. Tak malý les ukrývá tolik tajemství. Zafoukal vítr. Stromy se v něm vyžívají, prohýbají se a vítají ho. Jenom čekám, kdy se rozeběhnou do všech stran. Kolem okna prošel člověk. Zamrám a podívám se zpět na lesík. Stromy už zase o něčem jen klidně debatují.

M. ŠTĚPÁNEK, 2. S

... je to už hodně dávno, co jsem se naposledy dívala ze zaprášeného okna na přírodu, která obklopuje naši starou chatičku, ke které také patří samozřejmě výraz podzimního listnatého lesu, ze kterého vždy ráda poslouchám šepot chladného a ostrého větru s dávno napadaným listím. Nesmí chybět ani náš rybníček celý zahalený řasami. Za dlouhými stébly rákosu, které se vánkem sklánějí k hladině, se ukrývá mladá husa. Na druhé straně rybníčka stojí moudrý stařeček, vrba, která už tu žije spoustu let. Už dlouho si tu povídá s vlnami rybníka, které vyvolává prudký vítr. Ano, už jen chvíličky, jen pár týdnů a přírodou se prožene bílá a chladná zima. Královna, od které není úniku. Rybník zamrzne, lesy pokryje bílý povlak sněhu. Příroda usne do zimního spánku.

P. BADOVÁ, 2. S

.. při pohledu z okna vidím střechy mnoha domů. Některé z nich dýchají svým stářím. Dívají se na nás a jako by nám vyprávěly svůj příběh. Stará rezavá střecha toho jistě mnoho zažila, útoky ptačích výkalů, pád komunistů, krize ve společnosti. Další se tváří tak nevinně. Snaží se schovat za ostatními, jen kousek je vidět. Jako by na nás mrkala. Dívá se na mě a lišácky se usmívá. Další dům vypadá jako velký bručoun. Stojí tam jako nachmýřený holub a nic ho nezajímá. Nejradši by byl někde jinde, sám. Tam by ho nikdo nerušil. Hned vedle stojí pěkný domeček s krásnou červenou střechou. Usmívá se tam, plný radosti a jako by se snažil rozveselit souseda bručouna. Jeho okýnka se veselí. Jsou tak krásná. Až z toho člověka hřeje u srdce. To si hned každý řekne, že tam jistě bydlí majitelé, kteří se o svůj domeček dobře starají. Vzadu za domy roste malý lesík. Vítr do něho fouká. Holé větve se pomalu pohybují. Nejspíše se jim moc nechce. Vypadá to, jako by kladly odpor. Brání se větru. Chtějí mít klid. Vždyť už je na čase. Je tu podzim. Stromy splnily svůj roční úděl, a tak žádají o trošku klidu. Vítr je však pořádný neplecha. Stále se je snaží přinutit k pohybu. Všude okolo je prázdno. Jen pár lidí se rozhodlo vyjít ven. Však je tu podzim a komu by se do toho chmurného počasí chtělo.

MICHAELA CASKOVÁ ALIAS MIŠKA, 2.S

... pozoruji scénu, pozoruji jeviště, znám ty herce avšak vidím pouze jednoho. Vidím listí, jak na dvoře tančí a šustí. Tančí jako starý uschlý muž s mladou dívkou, občas se objeví i druhý pár, ale hned zase zmizí. Je to symfonie pohybů nahánějící mi husí kůži. Ne ze strachu, ne z chladného vánku, ale z té nádhery. Člověk by těžko dokázal stvořit nádhernější scénu při pohledu z okna na dvůr... na listí proháněné větrem... na staříka proháněného mladou kráskou...

J. MENŠÍK, 2. S

... hledím z okna, vidím břízky v dáli, jak si užívají podzimního slunce. Vidím majestátné smrky, které se tyčí k nebesům a chtějí ještě dál. V dáli komín odpočítává dny do dalšího roku a moudře mlčí. Však je to komín, ještě aby mluvil.

M. ROSENKRANC, 2. S

... když se podívám z okna, vidím stromy, tančící ve větru, a listy, které z nich skákají jako parašutisté z letadla. Když spadnou na zem, rozeběhnou se, připomínajíce mi tlupu dětí, na něž někdo vybařnul. Dále vidím starý kostel, tyčící se majestátně za stromy jako středověcí válečníci v zelené zbroji, kteří shlížejí shora na nás ostatní

klidným vyrovnaným pohledem. V dáli se táhnou lesy, rozprostírající se na kopci, dřevěná armáda, čekající na povel k útoku. Za nimi plují mraky po obloze, mění svou barvu podle nálady. Pod lesem leží stále velké, leč pomalu, ale jistě ustupující městské zástavbě mnohobarevné lány pole, měnící se u lesa v divokou a rozcuchanou louku. Přímo před oknem leží kočičí hlavy, plazící se kolem zahrady až na konec ulice, kde se vlévají do řeky asfaltu, která pokračuje dále do města. Pod silnicí pomalu umírá a upadá do zapomnění bývalá hospoda, která jako zhasínající hvězda už zažila dny své největší slávy a dnes je nahrazena mladými a energií pulzujícími bary a diskotékami.

L. BELÁK, 2. S

Jako každý malý kluk i já měl sny a představy o tom, čím jednou budu a jaké budou mé záliby. Zkoušel jsem mnoho variant jako stát se indiánem, policistou, hasičem, dokonce i astronautem. V průběhu času jsem ale zjistil, že ani jedna z těchto variant k mé budoucnosti nepovede. Tak jsem začal dumat o něčem, co by mě do budoucna bavilo a inspirovalo. Povedlo se! Našel jsem zálibu v motorech, jak ve spalovacích, tak v detonačních.

MÉ SNY A ZÁJMY

Zpočátku to byly motorky, které mě uchvátily. Díky kamarádům a lidem, co se v branži pohybovali, jsem se v průběhu času v motorkách a v jejich komponentech zdokonaloval. Rozhodl jsem se, že budu postupovat podle takzvané kubatury, což znamená, že začnu s motorkami od nejnižšího obsahu. Začínal jsem na staré motorce značky Simson, na které jsem se naučil strohé začátky. Pak jsem přešel do klidnějších monopostů, jako byly různé druhy skútrů a malých motorek s automatickou převodovkou. V pozdější době, kdy jsem dospíval, jsem začal přestupovat na silnější, dravější a hlavně závodní kubatury. Tehdy jsem si koupil závodní speciál značky Cagiva, z kterým jsem začal praktikovat také nový styl jízdy, zvaný Stunriding. Je to styl, při kterém nepředvádí jezdec, jak s motocyklem umí jezdit, ale jak motocykl umí ovládat a takzvané zkrotit. Na této exhibici se účastníci snaží předvést různé triky, jako je jízda po zadním kole, jízda po předním kole a různé druhy smyků - „burnout“. Postupem času a hlavně díky známostem, kterých jsem nabyl, jsem se dostal až ke druhé nejsilnější kubatuře zvané jako 600 ccm, na které jsem si mohl vyzkoušet pár zajímavých a bláznivých triků, které byly plné adrenalinu, radosti, ale také bohužel přinesly i pár ošklivých zranění. Zlomový okamžik nastal, když se mi stroj porouchal a já bohužel neměl dost finančních prostředků na opravu. Tudíž jsem byl nucen stroj prodat. Bylo to pro mě velikým zklamáním, ale postupem času jsem zjistil, že jsem ani o nic moc nepřišel. Spíše jak se to vezme... Pár týdnů na to se mi zabil dobrý kamarád, právě na motorce, byla to pro mne šokující rána, bohužel za dalších pár týdnů se jízda na motorce stala zas osudná dalšímu známému. Takhle to pokračovalo celý zbytek roku a já přicházel o své známé. Díky bohu, ne každý měl tu smůlu. Někteří skončili na vozíku a jiní se ze zranění dostali poměrně rychle, ale byl to jeden z největších důvodů, kvůli kterému jsem s motorkami dočasně přestal komunikovat. Chtěl bych zdůraznit slovo dočasně, protože se určitě hodlám k motorkám vrátit a začít jezdit tzv. Královskou třídu. Motorky mám velice rád, ale jak říká můj táta, nic se nemá přehánět!

V současné době se stále věnuji motorům, sice už stavěným na čtyři kola, ale základní princip je úplně stejný, ať je to spalovací motor, nebo diesellový. Nakonec této práce bych čtenářům popřál hodně štěstí na silnicích a hlavně vždy šťastné dojetí do cíle. =>

Filip Švec, 4. S

Tisková zpráva ASK České republiky

V pátek 27. listopadu proběhlo v Brně slavnostní vyhlášení celorepublikové soutěže o nejlepší školní časopis roku 2009. Třetí ročník soutěže organizovala Asociace středoškolských klubů ČR, o.s.

„Na slavnostní vyhlášení se sjelo z celé republiky 136 zástupců přihlášených redakcí. Hlavní myšlenkou tohoto setkání je výměna zkušeností v několika rovinách. Za prvé neformálními rozhovory, za druhé prohlížením časopisů druhých redakcí a za třetí řízeným workshopem o novinářině,“ říká ředitel soutěže Petr Kantor z ASK ČR.

„V letošním roce ocenila porota rozmanitost témat a zvýšený podíl autorské tvorby. Mezi zajímavé inspirace například patří výměna žáků z jedné školy do druhé školy na jeden den,“ přiblížil hodnocení poroty Zbyněk Šolc, předseda ASK ČR. „Obohatli jsme i nabídku workshopů o fotografický workshop, který se těšil bohatému zájmu. Do budoucna chceme připravit workshopy i pro pedagogy, kteří vedou mladé lidi,“ dodává Pavel Zdráhal, lektor a redaktor časopisu REMIX.

Do soutěže se přihlásilo o 38 časopisů více než loni. Celkem se do soutěže registrovalo 116 časopisů z celé ČR. Porotu tvořili profesionální novináři, grafici a zástupci partnerů.

Třetí ročník celorepublikové soutěže o nejlepší školní časopis roku 2009 ukázal, že se již teď musí organizátoři pustit do práce a hledat partnery pro další ročník.

Petr Kantor, regionální koordinátor – redaktor

Do Brna si jezdíme pravidelně pro ocenění

V pátek 27. listopadu 2009, ve stejný den konání třídních schůzek na naší škole, jsme se vydali s panem ředitelem směr Brno, kam jsme se měli dostavit na celostátní soutěž školních a mládežnických časopisů.

Ve 4.30 jsme se já, Miša, Kuba a pan ředitel vydali na náročnou pětihodinovou cestu. Ač byla cesta dlouhá, elán a smysl pro humor nám opravdu nechyběl. Za pomoci hlasu Pavla Lišky, který vycházel z navigace, jsme dorazili na místo konání o půl hodiny dříve. Při vchodu do obrovské školy jsme se ptali, v jaké místnosti se akce koná, ale nikdo nám to nebyl schopný říci. Dokonce ani zaměstnanci školy nevěděli, kde se nacházejí. Asi po

dvacetiminutovém bloudění v obrovském areálu jsme zjistili, že byla akce přeložena do jiné části města. Ač to nebylo zrovna příjemné zjištění, i škola nás dokázala v těchto ranních hodinách pobavit. Opět jsme tedy nasedli do auta a za pomoci Lišky jsme dojeli na místo konání.

Akce byla velmi zajímavá. Dozvěděli jsme se mnoho poznatků, načerpali jsme novou inspiraci a viděli jsme, jak na časopisech pracují i jiní. Při vyhlásování jsme byli příjemně překvapeni a nadšeni. Domů vám vezeme krásné 3. místo v kategorii Nejlepší časopis a úžasné 1. místo v kategorii Nejlepší grafika. Jediné, co nám teď ještě zbývá, je říci, jak by nám pověděl náš přítel Liška: „Sláva nazdar výletu, nezsmokli jsme, už jsme tu.“

Kouzlo vánočních svátků přichází

Listopad je většinou smutný podzimní měsíc, kdy se slunce schovává za nekonečně šedé mraky a první sněhové vločky na svůj čas (pozn. red.: letos je v listopadu jaro!). A najednou se přehoupne v prosincové dny a v ulicích se rozzáří světelné hvězdy a sněhové vločky.

Na sklonu roku se pravidelně vrací doba adventu, aby nás svojí atmosférou pomalu přenesla a přiblížila k nejkrásnějším svátkům v roce.

Lidská obydlí se ozdobí čerstvými větvickami a adventními věnci. Celý byt se provoní jedinečnou vůní cukroví, která z kuchyně vane vždy jen jednou do roka.

Čím více se svátky blíží, tím více je lidé vnímají. Každý člověk je vnímá trochu jinak.

Děti každé ráno otvírají okénka adventního kalendáře a nemůžou se dočkat, až nadejde vytoužený Štědrý večer. V pokoji jim náhle a tajemně cinkne zvoneček a děti s radostí vyběhnou k rozsvícenému stromečku, aby se podívaly, co jim Ježíšek nadělil.

A jak je to s dospělými?

Dospělé v době svátků můžeme dělit do několika kategorií.

První skupina dospělých v předvánočním čase vidí vše trošičku jinak než jejich ratolesti. Začnou úklidový a nákupní maraton plný rychlosti a spěchu. Zažívají zkrátka pravý opak než zklidnění a pohodu, s nimiž je doba očekávání nerozlučně spojena.

Druhá kategorie dospělých pro změnu adventní čas neprožívá vůbec a skutečnost, že svátky už jsou opravdu za dveřmi, jim dochází většinou až na Štědrý den. Ti pak berou obchody hlava nehlava.

Regály obchodů, nedávno ještě přeplněné, už touto dobou působí jednoznačně probraně a neuspořádaně. Spíše jako by v obchodech vybuchla bomba.

Pestré vánoční taštičky a jiné dárkové obaly jsou rozebrány do poslední stužky.

Jedinou záchranou na poslední chvíli bývají kosmetické balíčky. Vypadají bohatě, obsahují více věcí v jedné dárkové sadě a jsou již zabalené. Myslím, že jsou skvělým řešením zejména pro podnikatele, manažery a jiné pracovní velmi vytížené osoby.

Nezapomínejte i na další lidičky, i když jich není mnoho, dokážou tomuto času vdechnout kouzelnou atmosféru, plnou pokory a očekávání, aniž by plnili nákupní tašky.

V době, kdy už jsou dárky pěkně pod střechem domova, přichází očekávaný čas opravdového zklidnění, se kterým je spojené i posílání vánočních přání.

V předvánočním období se v rozhlase často objevují diskuse na téma: „Klasické pohlednice, nebo SMS?“

Lidé vyjadřují, co si myslí o moderních formách dopisování a kterému způsobu dávají přednost. Občas se ve vysílání ozvou posluchači, většinou zástupci starší generace, kteří SMS formu odsuzují. A proč? Mě vždycky takové přání potěší. Vybavuji si vánoční veršovánky. Po přečtení takových přání si obvykle říkáme - no vidíš to, jak se lidé snaží vymyslet.

Tedy až do té doby, než zjistíme, že někdo v našem opravdu dostal stejnou zprávu hned ve třech kopiích, ale pokaždé od někoho jiného. V takové situaci se člověk i zasměje.

Ale rozhodně nám udělá radost, když mobil o Vánocích vesele zazpívá, na displeji se objeví psaníčko a věta: Přečtete si zprávy!

Tentokrát to určitě nebude od známého operátora, který vám věčně posílá nemilé zprávy, kolik vám bylo z vašeho vzácného kreditu či paušálu odečteno.

Můžete se těšit na nějaké hezké přání, které potěší a je důkazem toho, že na vás někdo myslí a do několika vět se snaží vepsat něco pozitivního. Věci, co vás povzbudí ještě za dlouhou dobu, až vám bude v příštím roce smutno a vy si znovu přečtete řádky plné naděje, ve kterých se odráží slavnostní radostná atmosféra vánočních svátků...

Beruška Romanka, 3. A

Drš(t)ková z naší jídelny

SOŠmgp Rumburk na burzách škol

Měsíce říjen a listopad byly tradičně ve znamení nabídek studií na středních školách. Naše škola se prezentovala v Teplicích, Mostě, Ústí nad Labem, České Lípě, Litoměřicích, Děčíně a v Rumburku. Všude tam jsme propagovali vyučované obory a lákali budoucí studenty na atraktivní polygrafické obory. Věříme, že se s některými oslovenými setkáme na našich dnech otevřených dveří 11. prosince 2009 a 15. ledna 2010.

-iša-

ČERVEN 2009

LISTOPAD 2009

Není to přeci jen škoda?

Stužkovací večerek 4. S

Čím rychleji se blížil čtvrtek 22. října 2009 a s ním náš stužkovací večerek, padala ve třídě spousta otázek, na které jsme neznali odpovědi. Povede se to? Bude dost jídla? A nebudou se učitelé nudit? Nebyli jsme si s ničím jisti, jen s tím, že se snad každý z naší třídy těšil na nastávající akci.

Ve čtvrtek přišel den, na který jsme všichni netrpělivě čekali. V 19.00 hodin se začali scházet učitelé a mistři. Po zhlédnutí videa od Jakuba Žirovnického nás pan ředitel pasoval na maturanty a slečna Bílková nás ostužkovala plackami (grafický návrh Michal Cerman a výroba Ondřej Skurčák). Bohatý program potěšil a pobavil nejen soutěživého pana Uhra, ale

snad i zbytek zúčastněných členů učitelského sboru. U předvádění svých kolegů je napadaly zejména osobní zážitky. Pantomima a popisování slov ukázaly fantazii a ohebnost při vtipných situacích, jako byla např. žížala v křeči, slepice a podobné studentské výmysly. Večer byl plný hudby, zábavy, tance, jídla a pití. Končilo se v pozdních večerních hodinách.

Jak se vám líbil stužkovací večerek?

Mně se stužkovací večerek strašně moc líbil. Při první nabídce zopakovat si tuto akci, bych ani neváhala. Kouzelník v podání pana Macka, nebo kapsář pana Svobody a pana Ryšána neměli chybu. Vůbec jsem nečekala, že sám pan ředitel bude pobízet kolegy k tanci. Byl to nezapomenutelný večer a doufám, že ne poslední.

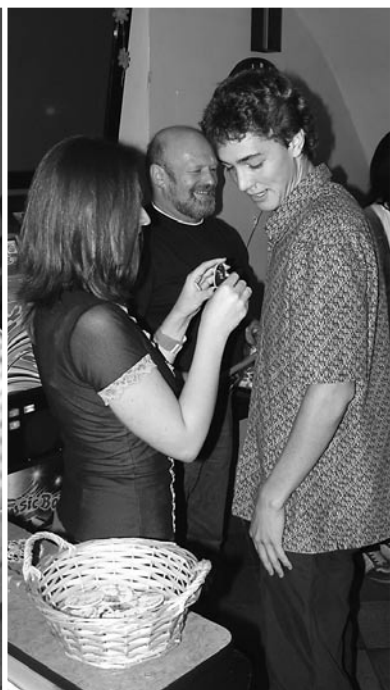
Jakub Žirovnický - Vybaví se mi toho hodně, jelikož to byl opravdu silný a skvělý zážitek, přesněji se mi vybaví spousta starostí s přípravou, ale poté spousta radosti z velmi vydařené akce a ještě přesněji například velmi soutěživý pan Uher, čáp alias paní učitelka Bílková nebo klan alias paní učitelka Sz... Linda :-)

Kamila Poncová - Skvělá akce, moc se mi to líbilo a klidně bych to zopakovala. Myslím, že se vztahy ve třídě díky téhle akci trochu zlepšily :)

Pavla Slaná - OK, souhlasím s Kamilou.

Jaroslav Kalina - Mně se stužkovací večerek moc líbil, hodně jsem si ho užil a tuhle akci bych určitě zopakoval.

Veronika Kašparová, 4

Hrátky s pranostikami, rčeními a tak...

Vážení čtenáři, pokuste se rozklíčovat schovanou rčení, úsloví, pranostiky a jiné frazémy. A které jsme schovali pod naoko odborný jazyk?

- Čert nikdy nespí.
- Kam čert nemůže, tam nastrčí ženskou.
- Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění.
- Zelené Vánoce, bílé Velikonoce.
- Přijel Martin na bílém koni.
- Venku se čerti žení.
- Čert tě vem!
- Lucie noci upije, ale dne nepřidá.
- Jak na Nový rok, tak po celý rok.
- Na svatou Kateřinu, schováme se pod peřinu.

Přejeme Vám hodně zábavy! -ŠA-

Mýtická pekelná bytost nepotřebuje nikdy odpočívat při zavřených očích. M. Erben, 2. S

Mytologická rohatá bytost trpí na nedostatek spánku. J. Menšík, 2. S

Osoba s vědecky nedoloženou existencí v minulosti či současnosti, která má charakteristické dva výrůstky různé velikosti nacházející se na hlavě, nikdy nevykonává činnost, při níž celé tělo odpočívá a regeneruje se. -MišCA-

Pekelné monstrum nikdy nezavře oči. R. Makyš, 2. S

Napodobenina člověka, která žije v podzemí, nikdy neupadá do lehčího komatu, ze kterého se dá lehce probít. L. Dušík, 2. S

Chlupaté, rohaté, pro děti děsivé stvoření si nikdy nelehá do postele kvůli dobítí energie za pomoci nočního odpočinku. H. Tomanová, 2. S

Pohádková postava načichlá sírou po večerech nemá potřebu odpočívat. J. Proksch, 2. S

Nadpřirozená bytost s výrůstky na hlavě celý svůj život bdí. K. Urbancová, 2. S

Osoba s chlupatým ocasem si nikdy nelehá pod peřinu a nezavírá při tom oči. M. Štiková, 2. S

Příslušník království pekelného k svému životu nepotřebuje odpočinek v poloze ležaté se zavřenými očima. M. Němec, 2. S

Ušmudlaný posel pána pekla za celý svůj život oka nezamouřil. P. Štefanová, 2. S

Ochlupené rohaté stvoření, obývající podzemní část planety se stálým plamenem, nebude nikdy doplňovat své tělesné energie zavřením očí. J. Jandera, 2. S

Ocas dlouhý smrdí sírou, netřese se v noci zimou. Spánek nezná ani v noci, zlé duše má ve své moci.

J. Hermann, 2. S

Tělocvikář na nespécifikovatelném přístroji či živočichu bílé barvy přijel k nám se stejně bílým a sypkým obsahem své brašny. J. Menšík, 2. S

Náš spolužák, jehož jmeniny vychází podle kalendáře na 11. listopadu, se dostaví způsobem takovým, že osedlá býložravce, který má bílé zbarvení. -MišCA-

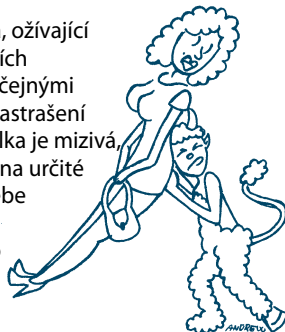
Osobně jsem se dostavil, sedící na zvířeti, které sníh samo nadělí a samo má barvu sněhu.

Martin Kopecký, 2. S

Na dne 11. listopadu připadá svátek našemu učiteli tělocvikovi, který zřejmě v tento den nepřijede svým červeným autem na čtyřech kolech, ale na čtyřnohém savci a přiveze s sebou spoustu zmrzlé kapaliny v podobě bílých vloček. M. Černá, 2. S

Pan učitel tělocvikovi přiklusal na bílém lichokopytníkovi za účelem dovezení bílé zmrzlé H₂O. H. Tomanová, 2. S

Pokud se postava, ožívající většinou v přibězích vyprávěných obyčejnými lidmi za účelem zastrašení dětí, jejichž morálka je mizivá, nemůže dostavit na určité místo, pošle za sebe náhradní osobu, která je ženského pohlaví. -MišCA-

Stvoření, kterým rodiče straší své potomky za účelem napravení, nesmí do určitých míst, a tak místo sebe posílá osobu ženského pohlaví. M. Černá, 2. S

Pohádková bytost z pekla nemůže na určitá místa, tak za sebe posílá náhradu ženského pohlaví. P. Kudrmann, 2. S

Když tomu, kdo žije naproti nebi už nestačí síly, pomůže si krásnější polovinou lidstva. T. Soukup, 2. S

Jaká bude situace na konci dvanáctiměsíčního cyklu určitého období, bude se situace opakovat i následující čtyři roční období. K. Reisinger, 2. S

Způsob prožití všech čtyř ročních období záleží na způsobu prožití dne, kdy se náš letopočet navýší o jedno další číslo. J. Hermann, 2. S

Pokud na svátek, který slavíme v kalendářním měsíci prosinec, budou ve venkovním prostředí vidět samé zelené plochy, stane se, že to období, při němž držíme půst za křesťanského Spasitele, se bude připomínat v dalších rocích jako výkyv ustáleného podnebí, na které jsme normálně zvyklí v minulých časových frekvencích.

-MišCA-

Jestliže se budeme snažit činit postavě, jejíž charakteristikou je dost nezvyklý druh chodidla v podobě koňského kopyta a nezvyklý přírůstek umístěný na jeho pozadí, jen dobrý stav myslí, stane se to, že naše ochota bude oplacena něčím, co bychom jistě nečekali. Navštívíme jeho podivně zapáchající příbytek s velmi vysokou pokojovou teplotou. -MišCA-

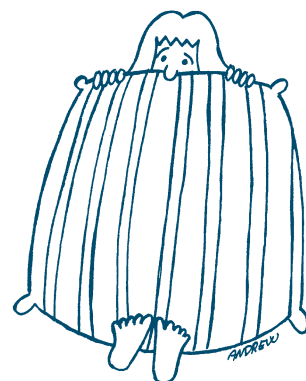

Obyvatel ohnivě říše si tě odnese!

J. Nepovím, 2. S

Pokud určitá chemie znala učitelka skuteční třináctého dne v posledním měsíci roku chemickou reakcí světla a tmy, způsobí, že nás velká zářivá koule obdaruje svou přízní později, avšak neustoupí před zlatým srpem.

M. Štěpánek, 2. S

Na svátek paní učitelky němčiny se každý ukrývá v posteli pod dekou plněnou peřím či vlnou.

H. Tomanová, 2. S

Na mé jmeniny nebudeme vidět pod hřejivým materiálem většinou vyčpaným peřím.

Kateřina Urbancová, 2. S

Rohatí pekla poslové veselku na dešti pořádají. J. Jaceňko, 3. S

Veselku velcí pekelníci před domy slaví. P. Průšová, 3. S

Ohnivý rarach s pekelnou nevěstou navštíví poprvé nebeský kostel, by poté ulehli v manželskou postel. B. Letovský, 3. S

Paroháči vstupují do otroctví zásadně na pevné zemi. P. Pospíšil, 3. S

Na místě neuzavřeném zdmi a střechami se pracovníci pekla odraňují a slaví spojení svých dvou spolupracovníků.

F. Beneš, 3. S

(pozn. redakce: Čest práci!)

Do vánočního vydání jsem se rozhodla vyzpovídat moji babičku, která prožívá Vánoce v České republice i v Německu, a abychom se dozvěděli také o zvycích v jiné zemi, zeptala jsem se jí na pár věcí.

BABIČČINY VÁNOCE

Jak všichni víme, u nás v České republice nosí dárky Ježíšek, jak je tomu v Německu?

U nás nosí dárky Santa Claus. Mně samotné to nic ale neříká. Jsem z České republiky zvyklá na Ježíška a tak to asi zůstane.

Kdy začíná v Německu opravdová vánoční atmosféra?

V Německu začíná atmosféra první adventní týden. Němci strašně celý tento měsíc prožívají. Od začátku adventního týdne až do konce měsíce.

Jak se k sobě Němci o vánočních svátcích chovají?

Němci jsou k sobě v tyto svátky strašně ohleduplní, přispívají na charitativní organizace a vyzdobují města, ulice a také domy. O těchto svátcích jsou ve městech připraveny stánky s občerstvením, svařákem, punčem a mnoha dalšími dobrotami, které jsou kolikrát zadarmo jen tak pro radost.

Je nějaká tradice, kterou Němci zásadně dodržují?

Tak jako jsou tradice tady v ČR, třeba jako rozkrajování jablčka, tam nejsou. Němci neslaví Vánoce jen v jeden den, ale prožívají tyto svátky od začátku prosince do konce měsíce.

Je v Německu nějaká tradice, která tě uchvátila?

Určitě ano. Je toho spousta. Mezi lidmi na ulici chodí Nikolaje (Mikuláš), který rozdává dárky dětem i dospělým. To je moc milé. Nebo co si vzpomínám, tak je ještě jedna neobvyklá tradice. Tehdy jsem se šla podívat do obchodního centra Karstát a viděla jsem obrovskou upoutávku pro ženy, aby přinesly svou botu, do které dostanou malou pozornost. A tak jsem ještě v ten den nalepila na svou botu své jméno a příjmení a šla ji odevzdat do obchodního domu. Boty se tam nechávají přes noc. Druhý den ráno jsem si šla botu vyzvednout. A v botě byly různé věci. Spousta sladkostí, věci na úklid domácnosti. Prostě vše, co žena potřebuje v domácnosti. Tak tato tradice byla pro mě opravdu zajímavá.

Hodně často se vypráví o cínových vojáčkách, kteří doprovázejí vánoční nádech německých svátků. Co je na tom pravdy?

Určitě to pravda je. Mnohokrát jsem o tom slyšela, ale přesně proč také nevím. Víím, že Němci mají rádi pohádku o cínových vojáčkách, která je pro ně takovým malým symbolem. Ale sama jsem ji nikdy nečetla, takže o tomhle moc nevím.

Ke štědrovečerní večeři je u nás častokrát kapr, popřípadě řízek s bramborovým salátem. Jak je tomu v Německu?

V Německu je toho mnohem víc. Častokrát večeře začíná zeleninovým salátem s dresinkem. Potom přichází na řadu mnoho předkrmů, jako jsou třeba jarní závitky. Potom se pokračuje polévkou a následně se podávají grilované ryby. Potom se na stůl podává obrovský

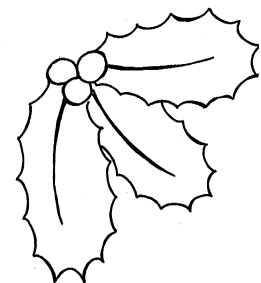
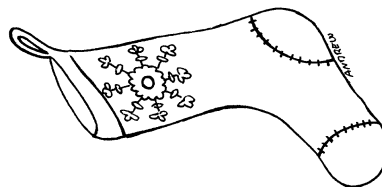
tác, na kterém je spousta druhů masa a pečená kachna a k tomu je špekový salát. A večeře končí moučníkem. Například štrůdlem se zmrzlinou. Jsou to opravdu obrovské hody.

A ty osobně máš raději svátky v Německu nebo v České republice?

Já jsem v České republice doma. Mezi rodinou. V Německu jsou sice Vánoce o něco krásnější, ale tady jsem opravdu doma. Takže mnohem raději trávím svátky tady.

Jsem moc ráda, že jsi nám povyprávěla o vánočních svátcích v Německu. A že sis na mě udělala čas, abys ostatním vyličila, jak to tam vypadá. Aspoň teď víme, že se neslaví Vánoce všude stejně.

Markéta Černá, 2. S

CHRISTIAN MORGENSTERN, rakouský básník, z touhy „hrát si s jazykem“ vymyslel řadu zajímavých slov, novotvarů (dědkučka maršál – babočka admirál, pampevlk – pampeliška, mžikev – mrkev..., veliké lalulá, košilela,...). Zkuste to taky a uvidíte, na co přijdete.

U nás doma se většinou u společného posezení u stolu často experimentuje v tomto duchu a když se nám podaří vymyslet vtipný novotvar, odměníme se salvou smíchu. A tak jsme zase takhle vymýšleli a tohle je výsledek!

VÁDNY aneb hrátky s novotvary

Ibipoukaz již dávno odkvetl. Byla tuhá zima. Štědrý den. Konečně!!! V kuchyni voněla dědovka a vánzraky a na plotně jarpura. Dikportrét v telesnu se podíval, jako by věděl, že Vádny jsou tady. Kastůj se proháněl ve vaně, každoročně se u nás k štědrovečerní večeři podává tato lahodná ryano.

Nechyběl ani sníh, všude bylo bílo jako v posporu, prašan křupal pod nohama, sypal se z nebe, poletoval, dováděl, jako by chtěl s námi domů, když jsme se vraceli z odpolední procházky. Tlačil se všude, dolézal a šimral, ale nám to nevadilo, ba naopak. Jsou Vádny, Vádny jsou tady!

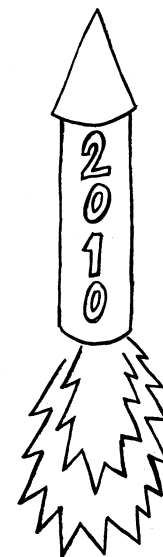
Ještě nepůjdeme domů, křičeli jsme, ještě ne. Toužili jsme postavit sněkuřáka, ale z prašanu se nedařilo, hroutil se a rozpadal, a tak jsme to vzdali a šli do tepla, však už se začalo stmívat. Představte si, že doma v obýváku se zatím objevil stromeček ozdobený nádhernými červenými baňkočkami a perníčky.

Jestlipak se večer rozzáří a jestlipak se pod ním objeví nějaký dáhrdina?

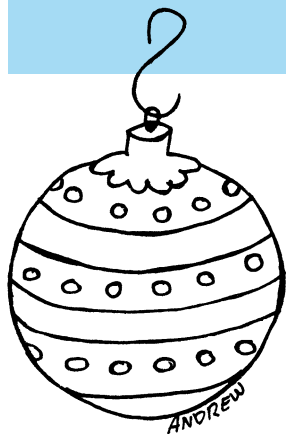
A protože jsem věřil na záočka, těšil jsem se. Večeře byla neobvykle dlouhá a naši si dvakrát přidali. Nakonec jsme se přeci jen dočkali. Na obloze se zaleskla kocíl, až se tajil dech, rozzářila se světylka, zavoněly svíčky a prskavky osvitily tajemný pokoj. Srdce nám tlouklo až v krku, ťuk, bum, ťuk, bum.

Jupí! Pod stromečkem ležela ohromná načástka dárků! Už tady byl a zase nám uvěřil, že už budeme hodní. Ptáte se, kdo? No přeci Ježíkeš!

Chcete rozklíčovat slova? Pomůžeme Vám. Stačí spojit správné dvojice slov:

ibipoukaz	Ježíšek
dědovka	nadílka
vánzraky	baňčičky
jarpura	dárek
dikportrét	Vánoce
telesen	ibišek
Vádny	vánočka
kastůj	zázraky
ryano	kometa
pospor	kapr
sněkuřák	ryba
baňkočky	televize
dáhrdina	purpura
záočka	pohádka
kocíl	sněhulák
načástka	bábovka
Ježíkeš	dikobraz
	- ŠA -

VÁNOCE

Pod tímto slovem si většinou představíme hromady dárků a jídla. Všude je mnoho spěchu. V obchodech vidíme zástupy lidí, kteří nakupují dárky pro své blízké. Doma se uklízí, všechno se nazdobí, okna, dveře, nakonec i stromeček. Alespoň tak měsíc předem pilné maminky pečou cukroví. To všechno kolem sebe vidím v adventní době. Myslím si, že vánoční svátky by měly být časem klidu, kdy darujeme dárek svým blízkým, abychom jim vykouzlili úsměv na tváři. Dárků nemusí být moc. Dokonce stačí i jeden, ale darovaný s láskou. Měli bychom si navzájem pomáhat. Pomoci maminkám, které se snaží, aby všechno bylo tak akorát. Jakákoliv pomoc jistě potěší. Vždyť celý rok se o nás pořádně starají, tak alespoň jednou v roce bychom jim to měli oplatit. Nechat si maminku sednout, udělat jí horký čaj a

například jí něco pěkného přečíst. Určitě by jí to potěšilo. I takové malé potěšení je potřeba. A proto vám říkám: „Potěšte své blízké, dělejte jim radost a oni vám to jistě oplatí. Příběhnete k maminkám a tatínkům a obejměte je. Sami si položte otázku. Kdy jsem naposledy maminku objal(a) a řekl(a), že ji mám rád?“... Odchytla jsem si hrstku svých spolužáků a jednu spolubydlící a zeptala jsem se jich, jak prožívají tento krásný vánoční čas?...

Jistě, každý, když byl malý, psal Ježíškovi. Napsal mu dopis, kde žádal o krásné dárky a poté ho vložil do obálky a dále obálku případně nalepil na okno. Děláš tuto krásnou „tradici“ ještě teď?

HELČA: Dnes už tuto krásnou tradici nedržím, ale ráda na ni vzpomínám. Byly to takové kouzelné, krásné a naivní dětské chvíle, na které by člověk neměl zapomínat.

LUKÁŠ: Ano, tuhle tradici jsem dodržoval do šesti let, potom jsem začal být až moc podezřívavý, a tak mi rodiče řekli, že ten Ježíšek jsou vlastně oni. Ale předtím jsem dopisy psal a vždy jsem je měl nejdelší. Byl jsem schopný celý den prosedět před televizí s papírem v ruce a psát jméno každé hračky, která se mi jen trošku zalíbila. Do předminulého roku jsem tuto tradici ještě dodržoval kvůli malé sestře, ale když se jednou zeptala, jakou technologii Ježíšek používá, aby se dostal k dopisu skrz zavřené okno, tak jí rodiče též řekli, že Ježíšek není, na což reagovala slovy: „Já si to stejně myslela!“

MARTIN: Jelikož to rodiče používají jako poslední možnost zjistit, co bychom si přáli, tak ano. Ale z části je to kvůli mladšímu bráčkovi.

YUME: Myslím, že tak před třemi roky jsem dopis ještě psala. Jen proto, že mě to bavilo, ale vždy jsem ho předala mamce.

MAJKY: Teď už ne. Dříve jsem opravdu dávala za okno dopis, který potom maminka schovala a podle toho dárky nakupovala. Po zjištění, že Ježíšek není skutečný, jsem i nadále posílala dopisy kvůli mému mladšímu bráčkovi, který na tento „podvod“ ještě nepřišel.

Mohl(a) bys nám povědět o svém prvním dárku, na který si vzpomínáš?

HELČA: První dárek. Hm... Myslím, že to byl chodící a štěkající pejsek. Strašně jsem ho měla ráda, než mi ho bratránci rozbili.

LUKÁŠ: První dárek, na který si pamatuji, byla malá, žlutá, odstrkovací motorka. Dostal jsem ji, když mi byly asi čtyři roky. Už nevím, kdo mi ji dal, ale měl jsem z ní strašlivou radost. Jezdil jsem na ní všude a kdybych ji v sedmi letech nezlomil, tak na ní jezdím potají ještě dnes.

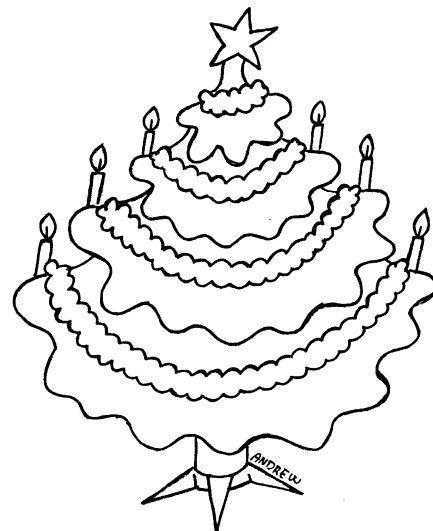
MARTIN: První dárek, na který si vzpomínám? Uf, to nevím. Ale možná ano, vzpomínám si, jak jsme s bráchou kdysi dávno dostali „lasery“ (taková ta „svítítka“, co na zdi ukazují obrázky) a mysleli jsme si, že si Ježíšek spletl jména a jsou to náušnice.

YUME: Myslím, že si vzpomínám na takový bílý pletený svetr s kouskem hnědého pletu na hrudi a nějakou třásni. Mohlo mi být tak deset, když jsme ho dostala. Víím, že jsem ho pak dala neteři.

MAJKY: Jé to už je dávno. Opravdu si nevzpomínám na můj první dárek. Ale podle vyprávění to byl růžový velký králik.

Vánoce jsou časem, kdy jsme všichni na sebe hodní, snažíme si pomáhat, vším, co děláme, kouzíme úsměv na tvářích svých blízkých, aspoň se tedy o to pokoušíme. Pomáháš doma například s vánočním úklidem nebo zdobením stromečku či s pečením cukroví nebo přípravou štědrovečerní večeře?

HELČA: Zdobení stromečku je v naší rodině přímo moje parketa. Obzvláště ráda zdobím stromeček babičce. Tam se nejvíce odreaguji. Cukroví pečou ráda, strašně mě to baví. Nejraději dělám asi slepované. Jen slepovat ho nesmím. Jsem strašný mlsoun.

LUKÁŠ: Tyto předvánoční přípravy jdou tak trochu mimo mě. Zdobení stromečku je výhradně záležitost sester a na štědrovečerní stůl nesmí kromě babičky a maminky nikdo sáhnout. Takže toho využívám a při tom všem shonu nenápadně propluji ven a mám vystaráno.

MARTIN: Dříve možná... Teď jako vždy všechno nechávám na poslední chvíli, takže ještě před štědrým dnem balím dárky. Ale jinak je to nezapomenutelný svátek. Vždy se na něj těším a ne jenom kvůli dárkům.

YUME: Pomůžu někdy s řízkou a většinou zdobím stromeček já.

MAJKY: Určitě. Každý rok se snažím mamince, co nejvíce pomoci. Ať už je to s úklidem nebo s večeří. Baví mě to a navíc je toho dost, co se musí stihnout, a mamka by na to jinak byla sama.

Jak to u vás vypadá o Štědrém dnu?

HELČA: Obalujeme kapra na večer. A moje tradice už od dětství je sledování pohádky Tři oříšky pro Popelku. Tu vidím dokonce dvakrát za den. Jen jednu v českém a tu druhou v německém jazyce.

LUKÁŠ: Od rána až do cca sedmi hodin večer to je klasický zimní den, teda pokud nepočítám ten strom v obývacím pokoji, který by bez problému zapadnul mezi maškarní průvod a ještě by mohl kandidovat na nejlepší masku. Dále také všudypřítomná vůně cukroví a toho, že všichni jsou jak čerti vypuštění z krabičky od sirek, až na mě, já se tvářím vážně a dělám, že to všechno беру jen jako obyčejný svátek, ale nejradši bych taky začal běhat natěšen po bytě. V sedm hodin večer se všichni sejdou v prvním patře u velkého stolu (jen se zmíním, vždy mám to nejhorší místo u obrovského květináče s palmou, která se snaží tvářit jako mírně přerostlá kytička, ale nemusel by se za ni stydět ani Robinson) a po proslovu někoho ze zúčastněných se všichni pustí do jídla. Po jídle se jde do vedlejšího pokoje, kde stojí další strom na maškarní a rozdávají se dárky. Po rozdání všech dárků a vzpomínání, co vše se tento rok událo (jakmile začnou, já opouštím pozici), se jde ještě dolů, kde je ještě jeden stromeček s dárky. No a pak se zbytek večera popíjí a dojídá to, co zbylo od večere.

MARTIN: Každý rok navštívíme všechny známé a naivně si myslíme, že uvidíme zlaté prasátko. Když pak ale vidíme ty dobroty na návštěvě... Jakmile se ale přesvědčím, že si nechám místo na večeři, rodiče mě dorazí tím, že se před večeří projdeme. Takže s krúčením v žaludku koukám do oken ostatních lidí, jak sedí u stolu a pochutnávají si.

YUME: Všude je hezky uklizeno, byt je provoněný svíčkami, všude spousta jídla, lednička narvaná jídlem a pitím. Takové pohodové bez stresu.

MAJKY: O Štědrém dnu je na stole spousta dobrot. Společně se díváme na pohádky a sem tam si něco ze stolu vezmeme. Není to pokaždé stejné. Každým rok je to jinak, ale smysl tohoto večera zůstává stále stejný.

Máte doma nějakou pěknou tradici, jako je například rozkrajování jablíčka nebo lití olova?

HELČA: Ne nemáme a to mě mrzí, jako malá jsem si ale také občas hodila pantoflem.

LUKÁŠ: Krájet jablka jsem viděl jenom babičku a tu to taky rychle přešlo (možná to bude tím, že jsem je snědl dřív, než je stačila rozkrojit) a olovo jsem lil jen jednou a popálil jsem se, takže to potom už nikdo nezkoušel a o jiné tradici u nás nevím, takže ne.

MARTIN: Každý rok si zapálíme svíčky a voskem je „přilepíme“ ke skořápkám vlašských ořechů. Pak kolem nich kapeme vosk a vznikají různé tvary. Nakonec nevím, jestli se mi opravdu podařilo svíčkou vykapat králíka nebo to bylo hladem.

YUME: Už ne, ale když jsme byla menší, vždy jsme lili olovo, krájeli jablka, nechali plout lodičky, házeli botou... všechno možné.

MAJKY: Tyto tradice nemáme. I když minulý rok jsme měli opravdu dobrou náladu, a tak jsme závodili se svíčkami ve skořápce od vlašského ořechu, která plavala po vodě. Byla to zábava, ale jako tradice se to u nás nedodrzuje.

Jaké pochoutky se u vás připravují k večeri o Štědrém dnu?

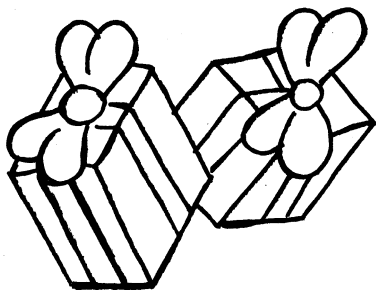
HELČA: Tradiční bramborový salát a kapr nebo případně jiná ryba, jako je například Amur.

LUKÁŠ: Klasický salát a řízek a sem tam nějaký experiment, který téměř nikdy neskončí dobře. Například minule byl k štedrovečerní večeři guláš v kulatém bochníku, což by nemuselo být až tak špatné, tedy pokud by nebyl chléb moc vydlabán a guláš neutekl dřív, než jsem se ho stačil dotknout, takže nakonec jsme měli guláš na talíři a na něm plavoucí bochník chleba s dírou nahoře a dole.

MARTIN: Bramborový salát, klobásy, řízky... už teď se na to těším.

YUME: Nějaká ne zrovna vánoční polévka většinou s knedlíčky, bramborový salát s klobásami a řízky.

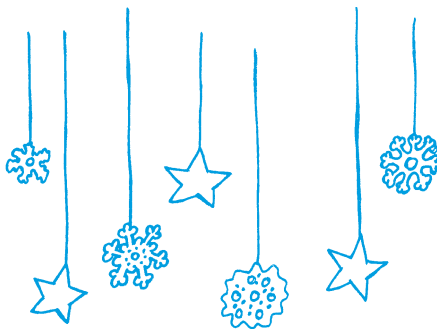
MAJKY: K večeri každý rok máme kuřecí řízky a bramborový salát. To je u nás dlouholetá tradice, kterou opravdu dodržujeme.

Vzpomínáš si na nějaký svůj darovaný dárek, ze kterého měla maminka, tatínek nebo sourozenec, největší radost?

HELČA: Na ten svůj prvně darovaný ne. Ale vzpomínám si, když jsem pomáhala balit první dárek mému mladšímu bratřancovi pro jeho maminku.

LUKÁŠ: Asi největší radost dárkem jsem udělal mamince, když mi bylo 10 let. Strašně se jí líbi-

la jedna zvonkohra a já o tom věděl. V té době jsem ještě nedostával takové kapesné, abych to mohl koupit jen tak ze svého, a tak jsem dva týdny roznášel letáky pro Tesco a za všechny vydělané peníze jsem jí tu zvonkohru koupil. Dodnes nevím, jestli ji těšila více ta zvonkohra, nebo to, že jsem si na ni vydělal sám.

MARTIN: Maminka měla minulý rok radost. Nechal jsem jí objednat si dárky přes internet.

YUME: Obrázek, který jsme nakreslila mamince.

MAJKY: Přesně si nevzpomínám. Je toho hodně, co se mi povedlo koupit tak, aby z toho měli opravdu velkou radost.

Vybavuje se ti, jak dlouho si věřil(a) na Ježíška?

HELČA: Ještě před první třídou jsem přestala věřit, což bych řekla, že je škoda. On mi to totiž prozradil můj o tři roky starší bratranec.

LUKÁŠ: Stoprocentně jsem na Ježíška věřil jen do čtyř let, potom ve mně začaly hlodat otázky, jak to může všechno stíhat a kam všechny ty dárky dá a že ještě při tom všem stihne zazvonit na zvonek. Navíc mi připadalo divné, že každý kamarád má na tyto dotazy jinou odpověď. Takže jsem se začal hodně vyptávat a dorážet na rodiče, a když jsem jim našel pod postelí dárek, tak už jsem chtěl jen slyšet pravdu. Takže oficiálně na Ježíška nevěřím od šesti let. (Hele, co když dáš tuhle otázku někomu, kdo ještě věří?... Abys nedostala odpověď: „Před chvílí jsem přestal.“... Tohle tam nedávej prosím tě – Promiň Lukášku, tohle jsem tam dát musela. Mimochodem to byl přídavek pro mě, ale proč byste se nemohli zasmát také? MišCA -)

MARTIN: Jsem zmatený, on neexistuje??
YUME: No o tu dětskou iluzi jsem přišla rychle, když jsem nečekaně vlítla do pokoje, kde rodiče vyndávali dárky, mohlo mi být tak osm.
MAJKY: To už si nevzpomínám, ale odhadem tak do 7 - 8 let.

Děkuji vám všem za krásné odpovědi, které jste vyplodili. Také děkuji, že jste byli tak ochotní a našli si na vypracování odpovědi čas. Velice si toho vážím a přeji, abyste pod stromečkem našli všechno, co si přejete a doufám, že tyto svátky prožijete ve zdraví, no i když to asi bude jisté, protože sníh se nám ukázat nechce a zřejmě nebude ani na Vánoce. Jinak se velmi omlouvám Martinovi, že jsem mu zkazila představu o tom, že Ježíšek existuje. To jsem opravdu nechtěla. (Zřejmě to od Martina bylo myšleno jako žert, ale tak pro jistotu jsem se omluvila.)

-MišCA-

VÁNOČNÍ MINIANKETA NA DM

Blížící se vánoční čas mě inspiroval k malé anketce mezi obyvatelkami „intru“ na téma, na co se o Vánocích nejvíc těší, či naopak netěší. Malý přehled odpovědí:

„O Vánocích se nejvíc těším...“

- na hezkou vánoční atmosféru
- na rodinu
- na dárky
- na jídlo, na řízky, na salát, klobásu
- na dvojité Vánoce - doma i u dědy a babičky
- na to, že si je uděláme sami s přítelem
- na to, že se vylepší doma vztahy
- na světýlka na oknech
- na sníh (jestli bude)
- na cukroví
- na pohádky
- na to, že budeme všichni pohromadě
- na to, že si konečně uklidím pokoj
- na to, že upeču sama cukroví a každý, kdo k nám přijde, mě za to pochválí
- na vánoční vůni
- na společné pečení cukroví
- na to, že nebudu ve škole, ale doma

a naopak: „O Vánocích se nejvíc netěším...“

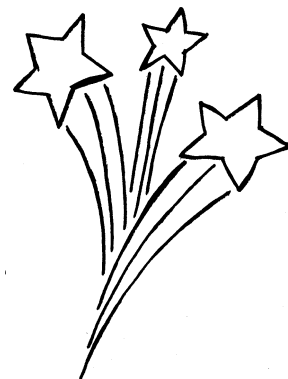
- na to, že dostanu málo dárků
- na to, že už nebudeme všichni
- na to, že ztloustnu
- na úklid
- na hektičnost
- na vymyšlení dárků
- na špatnou domácí náladu, protože nejsou peníze
- na to, že doma bude chybět děda
- na hektičnost
- na stres
- na špatné rodinné vztahy
- na to, že nebudu s přítelem
- na možné zklamání, že se můj dárek nebude líbit...

Vánoce jsou zvláštní čas, někdo je má hodně rád a moc se na ně těší, jiný je nesnáší, bojí se jich, chtěl by, aby ani nebyly. Málokdo k nim ale zaujímá postoj neutrální... Jako malé děti jsme je převážně všichni měli rádi, v některém z nás to zůstalo nastálo, jiným právě čas Vánoc nejvíc ublížil.

Přeji všem, aby pro každého z Vás v nich bylo něco, co Vás zahřeje na duši, co Vás pohladí, potěší...

To něco máme každý ve svých rukou, vždyť víc je dávat než brát a dávat není jen o penězích, někdy stačí jen málo – přemýšlejme....

lo

HANEBNÝ PANCHARTI

Film pochází z roku 2009 a natáčel se ve Spojených státech a Německu.

Režíroval ho Quentin Tarantino. Tarantino se narodil v Tennessee ve Spojených státech. Je to režisér, scénarista, herec, ale především filmový maniak.

Hrají: Brad Pitt, Mélanie Laurent, Christoph Waltz, Eli Roth, Michael Fassbender, Diane Kruger, Daniel Brühl, Til Schweiger, Gedeon Burkhard, Jacky Ido, B. J. Novak, Omar Doom...

Film už zhlédlo přes 230 000 českých diváků a ve světě už stačil vydělat 305 milionů amerických dolarů.

Bylo nebylo, v nacisty okupované Francii... Vítejte ve druhé světové válce podle Quentina Tarantina. Vítejte ve světě, kde historická realita ustupuje lehce brutálnímu pohádkovému vyprávění jednoho z nejkontroverznějších režisérů současnosti. On sám přitom tvrdí, že se atmosféra Hanebných panchartů lehce přibližuje filmu Pulp Fiction, který také režíroval. Film je rozdělen do několika kapitol. V první se seznámíme s dívkou Shoshan, která jako jediná přežila brutální vyvraždění její rodiny nacistickými vojáky. Uteče do Francie, kde poté změní svoji identitu a zdědí po své tetě biograf. V druhé kapitole se nám představí skupina židovsko-amerických vojáků, které vede poručík Aldo Raine (hraje Brad Pitt). Říkají si pancharti a jejich úkolem je šířit strach mezi nacistickými vojáky tím nejkrutějším způsobem, od skalpování až po popravy baseballovou pálkou. V třetí kapitole se dozvídáme, že Němci plánují premiéru svého národního filmu ve Francii, které se zúčastní nejvyšší představitel třetí říše včetně Hitlera. Ve čtvrté kapitole probíhají přípravy panchartů na atentát. Netušící pancharti ale nevědí o tom, že nejsou sami, kdo chtějí atentát spáchat. Majitelka biografu Shoshan (se kterou jsme

se mohli seznámit v první kapitole), ve kterém se bude promítat premiéra, se rozhodne kino podpálit se svým jediným zaměstnancem, který je černoch. Bude to pomsta nacistům, přeci se její rodina ničím neprovinila, pouze byli židi. V další kapitole probíhá samotný atentát na kino s nečekaným koncem...

Podrobnějším obsahem vás nebudu zatěžovat, protože děj jednotlivých kapitol je propletený. Koho Pancharti zaujali, může si na ně stále zajít do kina. Další možnost je počkat si do 12. prosince, kdy vyjde u nás DVD, které vydá Bonton film ČR. Není to ledajaký hollywoodský akční film, ukáže vám druhou světovou tak, jak nejste zvyklí, něco ve vás zanechá a vzbudí ve vás rozporuplné pocity. Použité zdroje: Československá filmová databáze, www.inglouriousbasterds-movie.com

Pavel Pospíšil, 3. S

SEDM ŽIVOTŮ

režiséra Gabriele Muccino

Příběh líčí zásadní část života hlavní postavy Tima Thomase (Will Smith), který skrývá děsivé tajemství. Tento hřích chce odčinit, a proto se rozhodne změnit život sedmi vybraným osobám. Ezra Turner je první ze sedmi, který je slepý. Emily Posa je žena s velmi těžce nemocným srdcem. Connie Tepos, matka dvou dětí, prožívá hrubé domácí násilí. George Ristuccia je těžce nemocný. Nicholas Adams je chlapec, jenž trpí leukémií. Holly Apelgren má těžce nemocná játra a Ben Thomas, bratr Tima, dostal rakovinu plic.

Během svého kání, aniž by to tušil, se zamiluje do jedné z oněch sedmi osob. Lásku k Emily Posa (Rosario Dawson) ho začne měnit a on se dostává ze svého vnitřního pekla. Příběh končí šokujícím způsobem. Jakým? To už nechám na každém z vás, aby se sám přesvědčil.

Tento film byl pro mě podívanou. Líší se. Nemá za úkol trhat diváckou sledovanost, není to kolosální výtvor amerických akčních producentů. Je to film, který na mě působí osobně. Jeho podstatou je zamyslet se nad tím, co člověk vůbec udělal pro druhé a vybězí k pocitu, že není dobré jen myslet na sebe, čímž nás ovlivňuje tento svět, ve kterém žijeme. V tomto filmu hlavní postava dala to nejcennější, co vůbec může člověk dát, a to svůj život. Když jsem zhlédl Sedm životů, byl jsem z toho mimo, přemýšlel jsem nad tím, co ten člověk vykonal. Tato podívaná ve mně zanechala opravdu velký dojem a věřím, že na ty, kteří Sedm životů zhlédli, také zapůsobil. Pro toto tento film vřele doporučuji.

Filip Kohout, 4. S

NARUTO

Připravil jsem si pro vás takovou malou recenzi o ANIME Naruto. Kreslí ji a píše Kishimoto Masashi. Sice se asi hodně z vás na anime nedívá, protože si říkáte, že je to pro malé, ale já sleduji Naruta a jiné už nějaký čas, a tak se chci s vámi podělit o zážitek a popsat vám, o čem Naruto je. Je to japonská anime a v Japonsku je vysílán od roku 2002. Před anime vycházel první Naruto jako Manga komix (manga je japonský styl kreslení). Příběh začíná tím, že strašlivý mytický démon devítiocasá liška je zapečetěn do malého právě narozeného chlapce Naruta Uzumaky. Uplynulo dvanáct let a Naruto nemá ani tušení o svém prokletí. To neplatí ale o ostatních ve vesnici, kteří v něm pořád vidí toho démona, který jim zabil příbuzné. Naruto je ještě k tomu úplně neschopný. Jen tak tak prolezá školou. Jediný, kdo v Naruta věří, je jeho mistr Iruka. Po jednom incidentu s jiným učitelem nechá právě Iruka Naruta dostudovat a Naruto se dostává na správnou cestu. Stává se nejsilnějším Haagem ve vesnici (Hokage je ten nejsilnější ninja).

Seriál Naruto má své pokračování Naruto shippuuden, kde je Naruto o dva a půl roku starší a je více a více blíže ke svému snu.

Proč se vlastně na Naruta dívat? Tak za prvé je to propracovanost soubojů, je to skvělá animace, souboje jsou absolutně dokonalé svým stylem, většina postav má jiný styl boje, a to se mi na tom strašně líbí. Za druhé se mi líbí propracovanost postav. Sice jsou v hlavních postavách většinou děti a týnejdři, ale i tak jsou jejich charaktery dokonalé. Co ještě hodně obdivuju u Naruta, je příběh a doprovodná hudba.

Našlo by se ještě hodně super věcí, co se dá o Narutovi říct. Taky se ale musíme dostat po dlouhé chvále i k záporům, je tu pár věcí, co mi na Narutovi vadí. Je to občasná nelogičnost. Právě když dá nějaké postavě „záporák“ pořádnou ránu, hlavní hrdina proletí půlku lesa, proletí skrz stovky stromů, a nic mu to neudělá. V jiném díle stačí dostat pěstí a už se hrdina nezvedá. Ale i přesto si myslím, že Naruto patří k nejlepším anime všech dob, a proto doporučuji zhlédnout těm, kteří mají rádi anime.

Michal Kunte, 1. P

O GRAFICE

Grafika je již plných šest století věrným zrcadlem lidských osudu, úspěchů a omylů, krás a hrůz světa a provází nás jako tichá společnice celým životem.

Nedávno se mi dostala do rukou stará kniha O grafice, kterou napsal

Jindřich Marco. Tomu, kdo se zajímá o všechny druhy grafického umění, kdo sbírá nebo chce sbírat grafické listy, koho zajímají osudy grafického umění i umění všech dob, směrů i zemí, se tato kniha snaží pomoci při jeho prvních krocích.

Kniha má co říci těm, kdo se grafickou zabývali, stejně jako těm, pro které je grafické umění čerstvým objevem. Autor se snažil psát s pocitem, že se kniha musí číst a nejen prohlížet. Vždyť má otevřít mnohým první vrátka do kouzelného světa plného fantazie, krásy a umění.

Do této knihy jsem zatím jenom nahlédl a to mi stačilo, abych vám ji mohl doporučit.

Kniha byla vydána v Praze v roce 1981.

Michal Kunte, 1. P

Mým životním vzorem je velice úspěšný hudebník a frontman kapel Soulfly, Cavalera Conspiracy a také bývalý vokalista legendární metalové skupiny Sepultura, původem brazilce Max Cavalera.

Krom toho, že to je vynikající kytarista hrající na čtyřstrunnou kytaru, tak i jeho textová tvorba je velice zajímavá. Protiválečné a politické texty a jeho emocionální řev si získaly spoustu fanoušků po celém světě. Po čtrnáctiletém působení v brazilské kapele Sepultura, ze které se za tu dobu stala kapela uznávaná mnoha hudebními kritiky a koncertující po všech koutech světa, Max Cavalera odešel kvůli problémům s managementem kapely. Mezitím ještě jeho a celou jeho rodinu zasáhla tragická událost, smrt jeho nevlastního syna. I po všech těchto smutných událostech v roce 1998 zakládá novou kapelu s názvem Soulfly a takřka hned po prvním albu je znát, že navazuje na tvorbu Sepultury. Název Soulfly je během pár let dobře známý všem metalovým fandům. Se skupinou Soulfly stihl za deset let vydat pět alb. Po deseti letech, co odešel ze Sepultury, se opět začal kamarádit se svým bratrem a bubeníkem Sepultury Igozem Cavalerou a rozjeli spolu projekt Cavalera Conspiracy. Tento rok oslavil Max Cavalera čtyřicáté narozeniny a na všech koncertech předvádí, že je stále ve formě...

Maxe Cavalera považují za jednu z největších osobností metalové muziky. Je to „stroj“ na alba, každý druhý rok vydá nějaké album a muzika je pro něj velkým koníčkem. I přes všechny chmurné události dokázal nadále skládat muziku a koncertovat na obrovských, ale i na menších koncertech. Na skupině Soulfly jsem byl dva roky po sobě (2008 a 2009) v Praze, na vlastní oči jsem viděl, jak si Max užívá i menší koncerty a dává do každého vystoupení maximum. Stejně jako většina hudebníků začínal od nuly a dopracoval se k tomu, že je vzorem nejen pro všechny dnešní začínající hudebníky, ale i pro kapely a fanoušky. Po tom všem, co dokázal, ho považují za svůj velký vzor hlavně také díky muzice, co dělal, dělá a doufáme, že bude dělat...

Dan Bartoš, 1.S

Je to pokračování jedné z nejuspěšnějších českých her, které bylo na celém světě prodáno přes 2 miliony kusů ve všech platformách. Určitě každý alespoň jednou slyšel o MAFII.

První díl mafie je starý 7 let, a proto se vývojáři rozhodli, že vyrobí pokračování této hry.

První Mafii měla pod křídly firma ILLUSION SOFTWARES. Druhý díl distribuuje americká firma 2K GAMES, která koupila již zmíněnou firmu ILLUSION SOFTWARES. Tím se nic nezměnilo na tom, že hru vyvíjejí Češi v nenápadné budově kdesi v Brně. Vývojářské studio najdete pod názvem 2K CZECH.

PŘÍBĚH

Celá hra se odehrává ve městě, které se jmenuje Empire Bay. Město je inspirováno New Yorkem a San Franciskem. Příběh nás zavede do 40. a 50. let minulého století. Hlavní hrdina Vito Scaletta se vrací po zranění z války domů. Hned po návratu zjistí, že jeho otec je velice zadlužený. Jediná cesta, jak splatit dluh, je pracovat pro jednu ze tří mafiánských rodin (Clemente, Falconi a Vinci). Jeho přítel Joe Barbaro již o maffii něco ví, a proto mu pomůže dluh splatit. Společně s Joem a dalšími spolupracovníky, které pozná, se probíjejí mafiánským světem zuby nehty. Dostávají různé úkoly a zabít člověka, který s nimi nespoulupracuje, se pro ně stává docela normálním.

POSTAVY

Vito Scaletta: Vito je hlavní postava, se kterou budete plnit mise. Jeho rodina pochází ze Sicílie. Kvůli špatné situaci později imigrovali do Ameriky. Do mafiánské rodiny se dostal, aby si polepšil z jeho dosavadní finanční situace.

Joe Barbaro: Vitův parťák, který se spolu s ním přidá k mafiánům. Má rád pořádné zbraně, jako je například Thompson, a tak je dobré si ho držet od těla. Je to chlápek, který je pro každou legraci, ale v práci je nelítostný.

Henry Tomasino: Dobrý přítel Vito a Joa. Společně s nimi plní úkoly zadané donem. Neplní je však všechny, protože je vysoce postaven a má na starosti také jiné věci.

Samozřejmě postav se ve hře objeví daleko více, ale o nich není zatím tolik informací.

ZAJÍMAVOSTI O MĚSTĚ

Bude se rozléhat na ploše, která je velká 16 km². Ve městě se bude střídát den a noc a také všechna čtyři roční období. Policie si už nebude všimát jen vás, ale zaměří se i na jiné lumpy. Policisté nebudou stejní jako v prvním díle, ale budou třeba hubenější a tlustší. Podle toho utečete spíše tomu tlustšímu, než hubenějšímu. Když vás policie přistihne třeba se zbraní, máte víc věcí na výběr, než jen utéct. Můžete s ním začít smlouvat nebo ho i podplatit. Policisty se zbavíte tak, že se ukryjete nebo si změňte oblečení zakoupené v obchodě. Lidé už nebudou také stejní, ale někdo si třeba bude číst noviny a někdo sedět na lavičce a kouřit. Dále lidé mohou čekat na autobus či na vlak. Hroznou dopravou se může přepravovat i Vito, se kterým hrajete.

ZAJÍMAVOSTI O AUTECH

Ve městě bude jezdit přes 50 aut různých značek do detailu propracovaných. Dále budou ve městě dílny, ve kterých se dá auto opravit a vylepšit za drobný poplatek. Auto můžete umývat v myčkách a doplňovat benzín na všudy přítomných benzínkách. Automobil je možné rozmlátit tak, že vybuchne. Kromě obyčejných osobáček se můžete projet v kamionech, pick-upech, sedanech a také v pohřebních vozech.

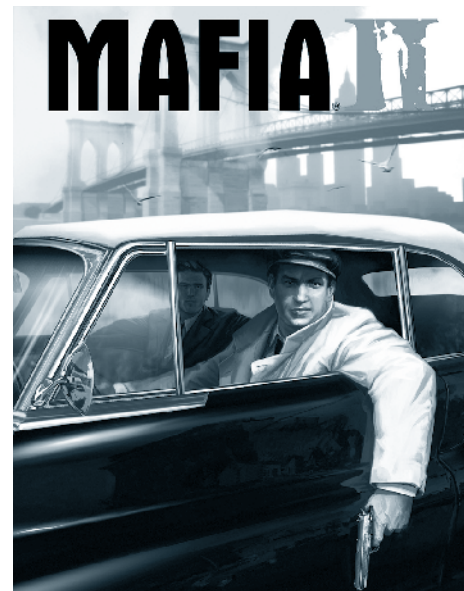
ZAJÍMAVOSTI O ZBRANÍCH: Zbraní je na výběr celé množství například: baseballová pálka, Colt 1911, M40 nebo Thomson M1928. Mafie 2 se liší tím, že můžete uchopit do rukou vše, co vám přijde pod ruku, a použít to proti svému soupeři.

ZÁVĚR:

Mafia bude vydána na XBOX 360, PC a PLAYSTATION 3. Cena se má pohybovat od 900,- do 1200,- Kč. Přibližné datum vydání je duben 2010. Mě osobně zarazilo datum vydání, které je až po Vánocích, ale díky známosti hry to nebude tolik vadit. Já se na hru moc těším a určitě si zakoupím originál. Více informací najdete na oficiálních stránkách www.mafia2game.com, bohužel web zatím není v češtině. To vám ale nebrání v tom prohlédnout si screenshoty a trailery. Mnoho videí naleznete také na www.youtube.com.

Doufám, že se vám mafia II bude líbit.

Tomáš Pšenička, 1. P

PERLIČKY Z HODIN

MATEMATIKA

O hodině matematiky se žádná třída s panem učitelem Svobodou rozhodně nemůže nudit. Jeho vtipné poznámky od nemocničního prostředí až po hospodu jsou úžasné a dokážou hodinu oživit natolik, že se na ni všichni znovu těšíme.

- Například nás k tabuli vyvolává se slovy: „Tak další pacient!“
- Nepovedenou práci žáka vrací jako „reklamaci“, kterou má druhý den přinést.
- Žáky stojící za sebou v řadě přirovnává k „frontě na zlevněný bůček“.
- Po vysvětlení úkolu v hodině dodá: „Pochopili jsme sa?“
- Po zazvonění prohlásí: „Zvedněte židličky i těch zesnulých, co tady nejsou!“
- Pro utajení říká: „Před chvílí jsem měl jednu nejmenovanou třídu 1. S.“
- Na konci hodiny nás pouští dřív za správně spočítaný příklad. (Před zvoněním ještě nikdo neodešel.)
- Chlapce z naší třídy nazývá svými kolegy.
- Spolužačka na tabuli napsala nepřehledné číslo deset, pan učitel ihned podotkl: „Napiš tu desítku pořádně, takovou bych si ani já nedal!“

Iva Kořínková, 1. P

POLYGRAFIE

- Knihtisk byl vynalezen kolem roku 1440 (polovina 20. století).
- Vynalezl ho Rozumberg.

DĚJEPIS

V prvním ročníku jsme na hodině dějepisu měli za úkol napsat všechno, co víme o křesťanství. Při čtení odpovědi mého spolužáka jsem se velmi nasmála, a proto jsem se rozhodla, s Lukášovým souhlasem, jeho výpověď zveřejnit, aby se mohli také zasmát. Někdy přemýšlím, kde se to v něm bere... (MišCA)

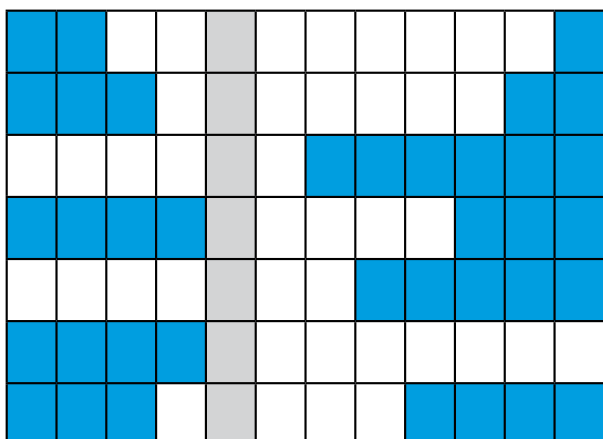
Křesťanství je víra v jednoho boha, „Boha“, který prý stvořil svět. Základ v říši Římské, kde bylo uzákoněno křesťanství jako víra. Poté vlnové šíření po celém světě. Do Evropy přišli rozšířit křesťanství Cyril a Metoděj, dva kněží. Další velká ikona křesťanství Ježíš Kristus (syn boží) údajně žil v době Říma a kázal křesťanství. Poté ukřižován Římany – probodnut kopím (kopí osudu) a jeho krev stékala do kalichu (svatý grál). Kristus poté vstal z mrtvých. Znak křesťanství kříž, obrácený kříž znak pohanů. Svatá kniha – Bible. Bůh prý stvořil zemi za 6 dnů. Podle křesťanů jsme všichni příbuzní (hrozná představa) a základní pár Adam a Eva. Podle křesťanů Bůh seslal ve zlosti na zem potopu. Noe zachránil od každého druhu jeden pár (Noemova archa) – takto prý vyhubeni dinosauři.

Lukáš Belák, 2. S

Fotomontáže připravil Vladimír Procházka, 4.S

- Tištěné knihy do r. 1500 - inkunábule
- Druh kamene, jenž použil Alois Senefelder
- Grafická technika prováděna do mědi
- Vynález Kašpara Hermanna
- Kotoučové tiskové stroje
- Gutenbergův objev z roku 1440
- Křestní jméno vynálezce heliografy

B. Hovorková, 1. P

Všichni se sbíhají
 nálada stoupá
 Na krásné náměstí
 světly osvěceni
 Čekají, zpívají
 sbor mužů a žen
 bedlivě sledují
 Nedbají počasí
 každý zpívá
 Lidská víra
 uctívá ducha
 Dnešního dne
 nádhera

Lenka Pavlišová, 1. P

AKROSTICH

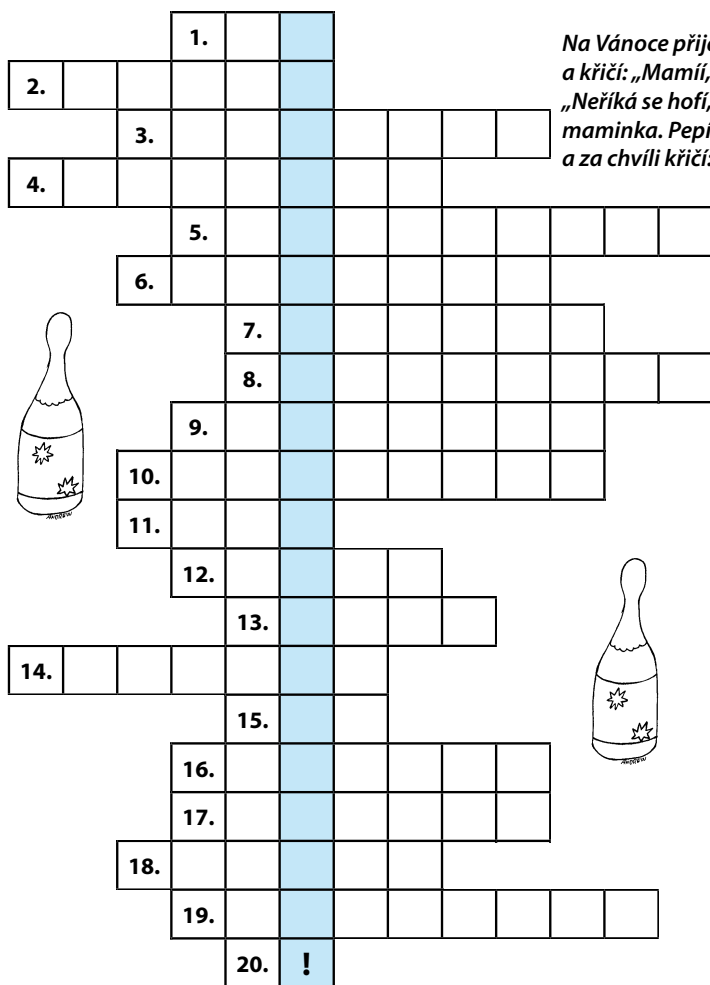
PRÁZDNINOVÉ ZKLAMÁNÍ (variacie na ABECEDU)

Tuhle básničku napsala studentka 1. ročníku v sedmé třídě. Posudte sami!

A je to tak.
Byla jsem tak hloupá.
Co mě to napadlo jet zrovna s ní.
Čas plyne pomalu.
Dlouho jsem koukala na oblohu,
 kde pluly růžové vatové obláčky.
Ďolíčky ve tváři mi připadají jako jáma,
 do které mě hodila.
Extáze ze slibů, že si to prý užijem.
Fén a šminky, které ještě k tomu nebyly moje,
 si vzala do vedlejší chaty, kde bydlely její
 kamarádky.
Gábina proradná!
Hihňání.
Chichotání, prskání, výbuchy smíchu...
 a mě mezi sebe najednou nechtějí.
I kočka není tak falešná.
Já tu sedím na verandě sama.
Kluci, helemese, aha ti nejdou ke mně.
Láska probouzí závist.
Mám tu jednoho ráda.
Na mě si ale ani nevzpomene.
Opět jsem sama.
Ptáci nezpívají.
Quido hraje s Tomášem karty.
Ráda bych si zahrála s nimi.
Snad najdu odvahu.
Šla jsem pomalu k nim.
Tak jsem to konečně zvládla.
Už jsem poznala, že najít odvahu
 není tak těžké.
Vidím, že život je najednou zase krásný.
Znovu ta růžová vata na nebi.
Žádný by neměl být bez kamarádů!

Lenka Pavlišová, 1. P

VÁNOČNÍ POLYGRAFICKÁ KŘÍŽOVKA

Na Vánoce přijde Pepíček do kuchyně a křičí: „Mamii, hofí stromeček!“ „Neříká se hofí, ale svítí!“ odpoví maminka. Pepíček se vrátí do obývacího a za chvíli křičí: (tajenka)

1. iniciály našeho tělocvikáře
2. řeč nevázaná
3. česká sběratelka folklóru
4. kresebný řez písma Italic
5. vynálezce knihtisku
6. návštěva 24. prosince
7. patky písma jinak
8. písmena velké abecedy
9. písmena malé abecedy
10. papír, tisková barva =
11. první hlavní tah písma
12. press
13. měsíc, kterým začíná škola
14. A2, A3, A4 je papír
15. 1. pádová otázka: kdo, ...
16. jméno 23. 12.
17. řeč vázaná
18. jméno 1. 2.
19. paní češtinářka (příjmení)

Z. Mašková, 1. P

VÁNOČNÍ OSMISMĚRKA

H	V	Ě	Z	D	A	V	D	E	D	E	L
S	Z	H	Í	N	S	E	Á	Č	E	R	T
L	L	V	É	C	U	K	R	O	V	Í	S
Ě	V	L	O	Č	K	A	E	R	P	A	K
D	V	S	A	N	T	A	K	Á	N	Š	N
N	N	O	J	M	E	L	Í	Ě	Á	C	E
A	E	S	V	Í	Č	K	A	L	M	S	B
T	D	O	Z	D	O	B	A	U	A	D	R
A	D	V	E	N	T	E	Z	I	M	A	U
N	Š	Á	L	U	K	I	M	G	K	L	S
K	Á	L	U	H	Ě	N	S	L	A	E	L
T	A	K	Č	O	N	Á	V	U	I	S	E

Advent, anděl, brusle, cukroví, čert, dárek, den, hvězda, iglú, jmelí, kapr, led, les, mamka, Mikuláš, ozdoba, saně, Santa, sněhulák, sníh, svíčka, šála, vánočka, vložka, zima, zvonek.

Jana Žáková, 1. P

Jak jsme si udělali legraci z paní učitelky

Ve čtvrtek máme němčinu v učebně č. 6. Zazvonilo na hodinu a my čekali na učitelku. A jelikož jsme taková početná skupina čtyř němčinářů, tak nás napadlo se schovat. Poseďali jsme si do řady u umyvadla. Jak jsme čekali, p. učitelka vešla a zaměřila se na první dvě řady, ve kterých ale nikdo neseděl. Nahlas řekla: „Kde jsou?“ a odešla. My přitisknutí zády ke stěně jsme se začali smát, ale po chvíli běžel Tomáš pro p. učitelku Hermovou.

Zuzana Mašková, 1. P

LE PARKOUR

Opravujeme chyby, které se bohužel vloudily do článku o tomto sportu. Tedy: traceur se nesnaží pohybovat co nejpříjemnější cestou, ale co nejpřímější cestou. Dále pak mezi známé skupiny patří 1 B CREW, my jsme název zkrátili na 1 B, což je špatně. Tímto se omlouváme autorce článku, A. Šilhartové ze 4. S.

- ŠA -

Kubešovo trápení

aneb Prezident podepsal Lisabonskou smlouvu

autor: M. Ducháč, 4.S

O 20 minut později.....

Tak, nebudu to protahovat. Právě jsem se dozvěděl, že prezident před pár okamžiky podepsal jinou verzi již dříve zamítnuté Euroústavy, která se nyní jmenuje Lisabonská smlouva. Což znamená, že bude stále hůře. A tak s radostí odmaturojte a s lítostí sami přijďte na to, že bude málo pracovních příležitostí. A i přesto že budete mít zkoušku z dospělosti za sebou a papír v ruce, tak vás stejně nikde nevezmou. No a ta druhá zpráva je ta, že odjždím na dlouhou dovolenou někam do světa, možná do Irska. Dal jsem si za úkol přijít na to, jaká whiskey na světě je nejlepší, a tohoto úkolu se zhostím poctivě. NAZDAR!

Reakce studentů

KONEC

Jiříkovská 840/4, 408 01 Rumburk
 telefon: 412 332 320, 412 332 072
 e-mail: info@sosmgrp.cz, www.sosmgrp.cz

SOŠ mediální grafiky
 a polygrafie Rumburk

■ tříletý učební obor
KNIHAŘ

■ čtyřletý studijní obor
POLYGRAFIE
 MÉDIA / GRAFIKA / REKLAMA

■ tříletý učební obor
TISKAŘ
 NA POLYGRAFICKÝCH STROJÍCH

■ čtyřletý studijní obor
TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ
 ŘÍZENÝCH STROJÍCH

■ tříletý učební obor
REPRODUKČNÍ GRAFIK

■ čtyřletý studijní obor
REPRODUKČNÍ GRAFIK
 PRO MÉDIA

Absolventi nacházejí uplatnění jak ve sféře podnikatelské a živnostenské, tak i v zaměstnanencké, především ve všech typech tiskáren, reklamních a propagačních agenturách, grafických studiích, při tvorbě webových stránek, ale také v oblasti obalové techniky, signmakingu a ve výrobních úsecích nakladatelství a vydavatelství.

**ZVEME VÁS
 NA DEN
 OTEVŘENÝCH DVEŘÍ**
 pátek 15. 1. 2010
 od 9.00 do 16.00 hodin

